

บทที่ ๑
(‘ฉัน’ โดย คุณหนูลี ลภัสสรดา)

กรี๊ดดดดด

ถ้าฉันเป็นเด็กหญิงวัยห้าขวบ ฉันคงอยากลงไปนอนดินอยู่กับพื้น
ที่มีพรมนุ่มๆ รองรับ กลิ้งไปกลิ้งมาลึกลับตลปให้หายแค้น จากนั้น
ก็จะลุกขึ้นยืนด้วยตัวเองโดยไม่รอให้ใครมาโอบ แล้วเปลี่ยนเป็นกระหึบ
เท้าโครมๆ อย่างไม่แยแสว่าจะมีใครเข้าใจผิด คิดว่าเกิดแผ่นดินไหว
ความรุนแรงประมาณหกจุดแปดริกเตอร์ตามสโลแกน ‘อย่าได้แคร์’
ของฉัน

แต่ในความเป็นจริงที่เป็นอยู่ ฉันคือคุณหนูลี ลภัสสรดา หญิงสาว
วัยสี่สิบแปดปีที่ (โคตร) สวย เบรี่ยว ฉ่ำเยียว แถมยังมีคำขยายต่อท้าย
ชื่อตัวเองว่า ‘ไฮโซ’ อย่างสมศักดิ์ศรี ฉันจึงไม่อาจทำในสิ่งที่คิดทั้งหมด
นั้นได้ตั้งใจให้เสียงต่อการเสียภาพลักษณ์คุณหนูคุณหนูของฉัน สุดท้าย
เลยทำได้เพียงแค่ส่งเสียงกรี๊ดร้องดังลั่นในใจ

กรี๊ดดดดด

แวกกกกกก

อ้ายยยยย

แม่ไม่มีกระจกเงาอยู่ตรงหน้า แต่ฉันก็เชื่อได้ด้วยสัญชาตญาณ อันแม่นยำของตนเองว่าใบหน้าอันแสนจะสวยผุดผาดของฉันคงกำลัง แสดงความไม่สบอารมณ์ซัดแจ๊ส แถมคือวีรกรรมซึ่งฉันขยับไปแวกซ์ให้ มันเข้ารูปที่ร้านกันคิ้วยอดเยี่ยมของเหล่าบรรดาดาราฮอลลีวูดอิมพอร์ต ตรงมาจากเบเวอร์ลี ฮิลล์คงขมวดมุ่น จนปรากฏรอยย่นชวนให้นึก ทว่าผิวสองสีเนียนละเอียดของฉันจะเกิดริ้วรอยอันไม่พึงประสงค์ ก่อนวัยอันควรหรือเปล่า ไหนจะริมฝีปากบางจิ้มลิ้มสีชมพูอมแดงอย่าง เป็นธรรมชาติโดยไม่สีสิ่งใดแต่งแต่มีมันน้ออีกละ ตอนนั้นมันน่าจะเม้ม เข้าหากันแน่นเป็นเส้นตรง แล้วปลายจมูกก็คงจะเซิดขึ้นเล็กน้อย (ฉัน นึกทุกรายละเอียดออกได้โดยไม่ต้องพึ่งพากระจก เพราะนี่คือท่าประจำ ของฉันในเวลาต้องการส่งกระแสแห่งแรงอาฆาตให้ใคร หึๆ) จากนั้น ดวงตาสีน้ำตาลเข้มภายใต้กรอบตาเรียวของฉันจึงได้เขม่นมองสิ่งที่อยู่ ในมืออย่างอาฆาตมาดร้าย ราวกับมันเป็นตัวแทนของบุคคลผู้มี ‘ชื่อ’ ปรากฏบนกระดาษแข็งเนื้อดีสีชมพูอมส้มส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ นั้น

...พลอยรวี กิจจานุวัตร...

ฉันเกือบฟังเรื่องราวของหญิงสาวผู้นี้ลงไปในเรื่องรีไซเคิลบิน* พร้อมทั้งโหลิกรรมและภาวนาขอให้ไม่เจอกันอีกทั้งในชาตินี้ชาติหน้า รวมถึงไม่ว่าจะชาติไหนๆ เสียแล้ว แต่ในเมื่อไฟล์เอกสารที่จ้องลบทิ้ง ยังสามารถเรียกเอากลับคืนมาจากถังขยะรีไซเคิลบินได้ แล้วไหน ‘ยัยพลอยตัวแสบ’ จะฟื้นคืนชีพกลับมาในชีวิตฉันอีกทีไม่ได้เล่า

และเพราะมัวแต่ส่งความอาฆาตผ่านทางกระแสจิตด้วยการเพ่ง เพ่ง และเพ่งชื่อสกุลของคุณแค้นหมายเลขหนึ่งในอดีต ฉันจึงลະลະยี่ที จะปรายสายตาไปมองชื่อของบุรุษผู้โชคร้ายแห่งปีซึ่งปรากฏอยู่บน กระดาษแผ่นเดียวกัน ในบรรทัดเดียวกัน ใบหน้าสวยแบบที่ฉันเคย นึกนิทานแถมดูถูกในใจว่าสวยแบบนางอิจฉาบ้านๆ ผุดขึ้นในความ

* รีไซเคิลบิน (recycle bin) ทำหน้าที่เหมือนถังขยะในเครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นที่เก็บไฟล์ต่างๆ ที่ถูกลบทิ้ง

นึกคิดอันแสนรังเกียจอีกครั้ง และทั้งที่เรื่องราวในอดีตผ่านมานานเกือบสิบปีแล้ว ฉันก็ยังจำวีรกรรมนับล้านแปดที่ศัตรูคู่แค้นคนนี่ก่อเอาไว้กับตนเองและเพื่อนสนิททั้งสองซึ่งก็คือตองและฟ้าได้อย่างครบถ้วนทุกกระบวนความ ในชีวิตของคุณหนูไฮโซทั้งแห่งอย่างฉันนี่นะ แม้จะไม่สบอารมณ์ต่อสิ่งรอบข้างเป็นว่าเล่น ไม่ถูกชะตากับคนมาก็นับไม่ถ้วน แต่ไม่เคยมีใครทำให้ฉันพูดได้เต็มปากว่า 'ฉันเกลียดมัน' อย่างมั่นคงในทุกวันนี้ได้ยาวนานติดต่อกันเป็นแรมปีได้เหมือนยัยพลอยหรืออาจจะบอกให้

"ผู้หญิงโสดๆ ดีๆ มีอยู่ล้นโลกดันจะไปเลือกยัยพลอยมาเป็นแม่ของลูก แบบนี้ขึ้นแต่งกันไป ถ้ามีลูกแล้วลูกได้เชื่อไม่ฉลาดจากพ่อผสมเชื้อนางมารร้ายจากแม่ กินเนสบู๊คจะนำไปบันทึกว่าเป็นบุคคลที่เกิดมาโชคร้ายที่สุดในโลกหรือเปล่าเนี่ย"

ฉันบ่นอย่างยี่ดยาวกับตัวเอง อารมณ์อันแสนเบิกบานหลังจากการได้แช่ตัวในอ่างจากุซซี่ขนาดใหญ่ซึ่งบรรจุน้ำนมผสมน้ำแร่อุ่นๆ หยดด้วยผลิตภัณฑ์สปากลิ่นลาเวนเดอร์นานร่วมชั่วโมงในห้องน้ำอันแสนหรูหราหายวับไปกับตา หากเมื่อทบทวนความคิดบางอย่างได้ครู่หนึ่ง ฉันจึงยอมวางการ์ดแต่งงานในมือลงบนโต๊ะทำงานอย่างหมดความไยดี ก่อนเดินไปยังบริเวณหัวเตียงเพื่อหยิบโทรศัพท์มือถือซึ่งวางอยู่ประจำตรงนั้นขึ้นมาถือไว้ในมือ เล็บสีแดงสดบนปลายนิ้วมือเรียวยาวของฉันกดปุ่มต่างๆ บนจอยักษ์บอร์ดของโทรศัพท์อย่างคล่องแคล่ว หากดูเหมือนว่าสำหรับคนใจร้อนอย่างฉันแล้ว...ความเร็วเพียงเท่านั้นยังเดินทางได้ช้ากว่าความคิด

...เห็นทีคงถึงเวลาแห่งการสู่มหัวของสามสาวอีกครั้ง เพราะถ้าไม่เตรียมพร้อมให้ดี เกิดพลาดพลั้งเหยียบโดนกับระเบิดของนางอิจฉาเข้า คงได้เตือนร้อนกันถ้วนหน้าแน่...

เพียงครูเดียวหลังจากส่งข้อความสั้นกระชับฉบับไวไปหาเพื่อนรัก ทั้งสอง ตองหรือปารวี หนึ่งในเพื่อนซึ่งคบหากันมายาวนานเท่ากับ ที่ฉันสะสมความเกลียดชังที่มีต่อัยพลอยก็ต่อสายเข้ามาหา และด้วยความเจริญล้ำหน้าทางเทคโนโลยีปีสองพันสิบเอ็ด เราสองคนจึงสามารถประชุมทางโทรศัพท์กับฟ้าหรือเขมิกาได้ทั้งที่อยู่กันคนละมุมเมือง ก่อนได้ข้อสรุปว่าพวกเราทุกคนจะไปร่วมงานแต่งงานของอดีตคู่อริ และจะต้องไปแบบ 'มีออร่า' ชนิดที่ถ้าสามารถชมรัศมีเจ้าสาว เบียดฝาย นั้นตกขอบเวทีไปได้ก็จะดีมาก

สำหรับคนอย่างฉัน... โจทย์ข้อนี้ไม่นับว่ายากนักหรอก ไม่ต้องดูอะไรมาก แค่ชื่ออย่างเดียว 'ลภัสรดา' ก็ชนะ 'พลอยรวิ' ขาดลอยแล้ว มันช่างสะท้อนรสนิยมของผู้ให้กำเนิดได้เป็นอย่างดี ชื่อพลอยรวิ นะเธอ บ้านบ้าน... จะตายไป ว่าไหมล่ะ

แถมความรู้ใหม่ที่ได้จากการประชุมตัวกับตองและฟ้าเมื่อครู ก็ทำให้ฉันยิ่งกระหึ่มยี้มย้อย อีตาเจ้าบ่าวซึ่งฉันแอบดูหมิ่น (โดยไม่ทันได้สังเกตชื่อเสียงเรียงนาม) ว่าเป็นผู้ชายดวงสวยและไม่ฉลาด แห่งปีดินบังเอิญเป็นคนรู้จักเมื่อหลายปีมาแล้ว และเคยทำท่าอยากจะสานสัมพันธ์กับฉันมากกว่าการเป็น 'ลูกของเพื่อนบุพการี' แต่เขาคงลืมไปว่าฉันนะมันสวยเลือกได้ชะขนาดนี้ ฉะนั้นจึงเป็นฉันเองที่ไม่เคยแม้แต่จะปรายตามองให้เสียสายตา และเขาก็ไหวตัวทันหายหน้าไปในไม่ช้า หากเรายังมีเดินสวนกันตามงานสังคมชั้นสูงอยู่บ้างตามประสาคนชนชั้นเดียวกัน ตอนที่เพื่อนสักคนพูดชื่อ 'อรรณพ' ออกมาอย่างไม่ตั้งใจนั้น ที่แรกฉันก็ยังไม่ทันนึกอะไรหรอก แต่อยู่ๆ ลางสังหรณ์ก็เกิดจะทำงานขึ้นมาหลังจากวางสายโทรศัพท์ไปแล้ว จนทำให้ต้องหยิบการ์ดแต่งงานใบที่ตั้งใจว่าจะไม่หยิบจับให้เสียมืออีกขึ้นมาใหม่ หนนี้พยายามทำเป็นมองข้ามชื่อัยพลอยรวิตัวแสบ ใช้สมองตั้งสมาธิกับชื่อสกุลของเจ้าบ่าวซึ่งคุ้นแสนคุ้นจนสติมาปัญญาเกิด

เข้าสู่โหมดบรรลู่ได้ในที่สุด

ที่แท้ก็ไม่ใช่คนอื่นคนไกลที่ไหน โหะ โหะ

นี่ถ้าไม่นึกเกรงใจพ่อกับแม่ซึ่งคงกำลังมีความสุขอยู่กับทริป อันนี่หมุนรอบที่สามสิบเอ็ดบนเรือตากอากาศไฮโซในยุโรปตะวันออก นานสามสัปดาห์ละก็ ฉันคงโทรศัพท์ไปกรี๊ดใส่หูพวกท่านให้หายแค้น พร้อมกับต่อว่าต่อขานท่านว่าทำไมไม่เลือกคบเพื่อนหรือคู่ค้าทางธุรกิจ แบบที่มีลูกชายฉลาดๆ ไม่ใช่อย่างพ่อกับแม่ นายอรรถนพคนนี่ ซึ่งสุดท้ายก็ไปตกหลุมพรางแต่งงานกับลูกสาวนักการเมืองที่มีข่าวอื้อฉาวว่าโกงกิน ทั้งที่แกหนึ่งเหนียว ทำท่าเหมือนจะหมดอำนาจไปหลายยุคหลายสมัย แต่ก็ยังกลับมาั่งเก้าอี้สำคัญๆ ในสภาได้ใหม่อยู่เรื่อยๆ

หรือว่านายนั้นผิดหวังจากเรา เลยหลับหูหลับตาคว้ายัยพลอย มาเป็นเมียเพื่อตามอกก็ไม่รู้

การคิดในแง่ดี (หรือเข้าข้างตัวเอง??) เช่นนั้นทำให้ฉันอารมณ์ดี ขึ้นมากจนสามารถเดินยूरยาตรไปยังห้องเก็บเสื้อผ้าซึ่งเชื่อมต่อกับห้องนอนในบริเวณเดียวกันกับห้องน้ำได้ (สำหรับบ้านอื่นอาจเรียกสิ่งสิ่งเดียวกันนี้ว่า 'ตู้เสื้อผ้า' แต่สำหรับฉัน แค่ตู้สามใบสี่ใบคงยังไม่พอ ฉันจึงต้องสร้างห้องเก็บเสื้อผ้า คงพอเข้าใจได้ใช้ไหมคะ) ฉันพุ่งความสนใจไปยังตู้ใบที่อยู่ลึกสุดซึ่งเป็นตู้สำหรับชุดราตรีแบบยาว (แม้แต่ชุดราตรีแบบสั้นกับแบบยาวก็ยังอยู่แยกกัน) เพื่อมองหาชุดที่อาจจะใช้สวมใส่ไปในงานแต่งงานของยัยพลอยยวีได้ หากแม่จะไล่สายตาผ่านชุดราตรีเจ็ดสีเจ็ดศอก สีละไม่ต่ำกว่ายี่สิบแบบจนหมดตู้แล้ว ฉันก็ยังไม่พอใจกับตัวไหนมากพอแม่แต่จะหยิบมาลองสวมดู อย่าหาว่าเรื่องมากอะไรเลยนะ ก็ฉันนะมันเป็นคนมีรสนิยมนี่นา

เห็นทีพรุ่งนี้เช้าคงจะต้องโทรศัพท์ไปเรียกสไลด์ลิสต์ส่วนตัวมาหา ถึงห้องทำงานก่อนประชุมสำคัญเพื่อให้ช่วยออกแบบชุดสำหรับใส่ไปงานแต่งงานงานนี้ออย่างเร่งด่วนเสียแล้วกระมัง ขึ้นชื่อว่าคุณหนูสี่

ลภัสสรดาแล้ว...ฉันไม่มีวันยอมแพ้ศัตรูคู่อาฆาตโดยเด็ดขาด เซอะ!!!

"จ๊ะเอ๋"

ฉันแก้มองตะโกนเสียงดังแถมยังสะกิดด้านหลังเพื่อนรักแรงๆ หวังจะให้ฝ่ายนั้นซึ่งกำลังถือหูโทรศัพท์ค้างและน่าจะกำลังทำหน้าที่ขาดความมั่นใจสะดุ้งอย่างที่มีมักจะแก้มองทำอยู่บ่อยๆ ด้วยความรักใคร่

"ฉันอยู่ที่นี่แล้วจ้า"

ภาพที่ฉันเห็นเต็มสองตาคือตองหมูนตัวกลับมาทำหน้าที่ตอกตอกใจทั้งที่ยังถือหูโทรศัพท์อยู่ในมือ (ก็เพิ่งจะโทรศัพท์มาหาฉันเพื่อถามว่าอยู่ไหนแล้วนั่นแหละ แต่ไม่ได้รู้เลยว่าคนที่ตนมองหานั้นเดินมาถึงตัวเสียแล้ว สวยเสียจนใครๆ ก็สะดุดตาชะขนาดนี้ยังมองไม่เห็นได้ ฮือ...เพื่อนฉัน ตาถั่วชะไม่มีละ) แต่เมื่อฝ่ายนั้นกะพริบตาปริบๆ และสมองทำท่าจะประมวลความคิด จนได้รับคำตอบแล้วว่าเสียงตามสายนั้นยอมไม่ได้เท่าตัวตนที่จับต้องได้จริงๆ จึงเบิกตากว้าง กว้างประมาณเท่า...ไซ่ห่าน...ฮือ ไม่ใช่ กว้างกว่านั้นอีก...สักไซ่ไดโนเสาร์ก็แล้วกัน (ไม่เคยเห็นหрок แต่คิดว่าในเมื่อไดโนเสาร์นั้นตัวใหญ่กว่าห่าน ไซ่ของมันก็ต้องใหญ่กว่าเหมือนกันสิ)

ไม่ได้คิดเข้าข้างตัวเองพรั่าเพรื่อนะ แต่แวตาดูตื่นตะลึงเช่นนั้น ฉันเห็นจนชินแล้วละ จึงเดาได้ไม่ยากว่าเพื่อนรักคงกำลังอึ้งและทึ่งกับความงามเกินบรรยายของฉันในคำคืนนี้เหมือนเคยนั่นแหละ

สำหรับฉัน...ตองคือเพื่อนรักที่น่าเอ็นดูทั้งที่อายุเท่ากันหรือแก่เดือนกว่าฉันเสียด้วยซ้ำ เรารู้จักกันในเวลาเดียวกันกับที่รู้จักฟ้าและเจ้าสาวในงานแต่งงานคืนนี้ เพราะพวกเราทั้งสี่คนต่างเคยเป็นดาวเด่นของมหาวิทยาลัยและได้รับคัดเลือกให้เป็นเชียร์ลีดเดอร์งานกีฬาเชื่อมสัมพันธ์ ถ้าจะพูดกันอย่างเป็นธรรม พวกเราล้วนมีความงามและเสน่ห์ในตัวเองแล้วแต่สายตาคอนมองว่าชอบแบบไหน ทว่าบุคลิกและ

การแสดงออกกลับแตกต่างกันลิบลิบ ฉันและยัยพลอยเหมือนจะแข่งกันทำตัวเด่นตลอดเวลา (อืม...แต่จริงๆ แล้วสำหรับฉัน ฉันไม่เคยรู้สึกว่านั้นคือการพยายามแข่งตรงไหนเลย มันเป็นเรื่องที่มีและเป็นโดยธรรมชาติติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด ไม่ได้ฝืนหรือต้องปรุงแต่งเลยสักนิด แต่ถ้าใครที่ไม่รู้จักตัวตนของฉันเกิดจะนึกว่ามันไ้สูงขึ้นมากก็ไม่แปลก และฉันก็ไม่แคร์ด้วย) เราสองคนแสดงออกว่ามั่นใจเต็มร้อย คุณແเลเสื้อผ้าหน้าผมของตัวเองไม่ให้มีที่ติได้เป็นอันขาด ส่วนฟ้าคือเพื่อนรุ่นพี่ที่อายุแก่กว่าเล็กน้อย แต่เรียนปีเดียวกัน ซึ่งฉันมองว่าสวยในแบบหนึ่งๆ แสนจะสุขุมนุ่มลึก เป็นคนคนเดียวที่ฉันยังไม่กล้าแผลงฤทธิ์ด้วยเต็มที่ (จริงๆ ไม่ใช่ว่ากลัวนะ ฉันนะแค่เกรงใจ) ในขณะที่ตองนั้นเป็นคนขาดความมั่นใจในตัวเองที่สุดในบรรดาพวกเราสี่คน จนเป็นที่มาทำให้ยัยพลอยหาเรื่องกลั่นแกล้งให้ได้อายุอยู่บ่อยๆ ทว่ายิ่งเห็นคนอ่อนแอกว่าถูกรังแก แถมคนคนนั้นคือเพื่อนที่ฉันรักนักหนา ฉันจึงพร้อมจะกางแขนปกป้องด้วยชีวิต สุดท้ายไปๆ มาๆ ยัยพลอยจึงเปลี่ยนเป้าหมายหลักมาที่ฉันแทน (แบบนี้ค่อยสมน้ำสมเนื้อกันหน่อย) ยังมีรูปสมบัติคุณสมบัติใกล้เคียงกันชนิดที่ถ้าเป็นการแข่งขันก็คงเรียกได้ว่าหายใจรดต้นคอกัน การแก่งแย่งชิงดีจึงยิ่งมีรสชาติ

"โอ้โฮ ลีหรือนี้ ทำไมสวยอย่างนี้ อย่่างกับเจ้าหญิงนะ"

คำชมนั้นทำให้ฉันอดก้มลงมองตัวเองไม่ได้ ฉันรู้สึกได้ว่ามือของเพื่อนแต่ละลงบนต้นแขนของฉันและออกแรงหมุนเบาๆ รวากับบอยากจะชื่นชมฉันให้ครบสามร้อยหกสิบองศา วันนี้ฉันอยู่ในชุดราตรียาวเกาะอกสีทองขับผิวสองสีเนียนละเอียดให้ผุดผ่อง และเน้นส่วนโค้งเว้าได้อย่างเหมาะสม เสริมให้หุ่นเพรียวบางนั้นยิ่งดูสูงโปร่งราวกับนางแบบ หากสิ่งที่เด่นที่สุด (รองจากใบหน้านางๆ ของฉัน) กลับไม่ใช่ชุดราตรี สิ่งตัดพิเศษในราคาห้าหลักปลายๆ ไม่ใช่สร้อยคอเพชรเข้าชุดกับต่างหู และไม่ใช่นาฬิกา กระเป๋า ซึ่งแต่ละชิ้นมีราคาหลักแสนหรือหก หาก

น่าจะเป็นรดเกล้าที่ประดับด้วยเพชรแท้น้ำงามเม็ดเล็กๆ นับสิบเม็ด ดูราวกับมงกุฎเพชรของเจ้าหญิงบนศีรษะของฉันต่างหาก อย่าว่าแต่ต้องจะตกตะลึงเลย ตอนเห็นเงาตัวเองแบบจัดเสียเต็มยศสะท้อนในกระจกบานสูงภายในห้องนอน ฉันยังนึกทิ้งในความงามของตนเองเลยด้วยซ้ำ มิเสียแรงที่ลงทุนกับการแต่งกายในวันนี้ด้วยจำนวนเงินที่คู่บ่าวสาวเกือบจะใช้จัดงานแต่งงานได้ แถมยังต้องให้ช่างแต่งหน้าทำผมคิวทองยกเลิกงานสำคัญในคิวมาดูแลความงามให้ เพราะผลที่ออกมาฉันนั้นแสนจะคุ้มค่า

กับเรื่องอย่างนี้ ไฮโซสาวอย่างฉันทุ่มทุนสร้างได้โดยไม่คิดเสียตายสตาจ์ แต่กับเรื่องบางเรื่อง ฉันกลับทำเหมือนตัวเองกำลังอยู่ในการประกวดแข่งขันความคิดสร้างสรรค์ในการประหยัดเงิน ยิ่งหาทางให้ได้มาในราคาถูกเท่าไร ยิ่งนับเป็นความภูมิใจสูงสุดเหมือนได้ถ้วยรางวัล ต้องนำไปป่าวประกาศให้คนรอบข้างรู้ ก็แหม...ถ้ารวยแล้วไม่หัดกบ้าง เงินทองก็รั่วไหลหมดสิทธิ์

"ก็บอกแล้วไง งานนี้ฉันทุ่มสุดตัว ไม่ยอมให้หย้ยพลอยเด่นอยู่คนเดียวหรอก" ฉันยิ้มกว้างเผยให้เห็นฟันขาวสวยที่เรียงตัวกันอย่างเป็นระเบียบ ตอบอย่างภูมิใจและมั่นใจในตัวเองตามสไตล์ ก่อนหันไปชะเง้อชะแง้มองไปที่ทางเข้างานซึ่งเห็นคู่บ่าวสาวอยู่ลิบๆ ท่ามกลางแสงแฟลชที่ยิงรัวครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างแทบจะไม่มีเวลาให้หยุดพักหายใจ แล้วก็เบิกปาก ไหวไพล่เล็กน้อยอย่างมั่นใจว่าน่าจะได้ดูเช็ทซ์แบบเป็นธรรมชาติ เอ่ยกับเพื่อนสนิทว่า "เราเข้างานกันเถอะ"

"อ้าว แล้วฟ้าล่ะ" ตอยิงคำถามสวนกลับมาทันควัน สีหน้าบ่งชี้ถึงความกังวลปนขัดเขินไม่มั่นใจ เรื่องนี้ถึงเพื่อนน่าจะมีส่วนใช่ แต่ยิ่งไปกว่านั้น ฉันมองออกว่าเจ้าตัวน่าจะไม่พร้อมกับการ 'การเผชิญหน้า' เสียมากกว่า

"ฟ้าโทรมาบอกว่าจะมาช้านิดหน่อย ให้พวกเราเข้าไปก่อน เตี่ย

คงตามมาล่ะ"

ได้ยินอย่างนั้น เพื่อนรักของฉันจึงหมดทางเลือก ยอมเดินเคียงข้างฉันเข้าไปยังบริเวณห้องจัดเลี้ยง ชวนคุยกันเรื่องประวัติความเป็นมาของเจ้าบ่าวซึ่งฉันรู้จักดีอยู่ครู่หนึ่งก็เกิดอาการล้งเลซ้า กลั้วๆ กลั้วๆ ขึ้นมาอีก ก่อนหยุดเดินเสียเฉยๆ จนเจ้าหญิงมงกุฎเพชรอย่างฉันต้องเบรคหน้าเกือบคะมำ

"ยัยพลอยเห็นพวกเราแล้ว"

ฉันหันไปสบตาเพื่อนที่เอ่ยเสียงสั้น อ่านแวตตาลาดกั้วนั้นได้อย่างทะลุปรุโปร่งด้วยความไม่ชอบใจในแวบแรก หากค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นความเข้าใจและเห็นใจในชั่วพริบตา คนเราทุกคนล้วนมี 'จุดอ่อน' ของตัวเอง (ยกเว้นฉันมั้ง) แม้ในสายตาคอนอื่นอาจมองว่าฉันไม่ใช่ข้อตำหนิต่างพร้อยอะไร ทว่าเจ้าตัวก็ไม่เคยทำใจยอมรับมันได้ ยิ่งเมื่อคู่อริบังเอิญได้รู้จุดอ่อนนั้นและใช้มันเป็นเครื่องมือในการทำร้ายกันอย่างเลือดเย็น จากจุดอ่อนธรรมดาจึงพัฒนากลายเป็นปมด้อยที่ฝังติดตัวอยู่เรื่อยมาไม่มีวันลบล้างได้

ฉันครุ่นคิดอย่างจริงจังจึ่งครู่หนึ่ง ก่อนจะคลี่รอยยิ้มเยือกเย็นอันเป็นสัญญาณบอกว่ากำลังจะเอาจริงแล้ว ในชั่ววินาที มือบางของฉันก็คว้าข้อมือเพื่อนที่กำลังยืนเก้ๆ กังๆ และรับรู้ได้ถึงความเย็นเฉียบอันเป็นผลจากความขลาดกั้วของเจ้าตัว หากฉันหรือจะใส่ใจ จัดการออกแรงกึ่งลากกึ่งจูงให้ตองเดินตรงไปยังจุดที่คู่บ่าวสาวยืนต้อนรับและถ่ายรูปกับแขกผู้มีเกียรติด้วยกัน

ราวกับความเคลื่อนไหวไหวของฉันจะเป็นจุดสนใจสำหรับบรรดาแขกที่ยืนกระจายกันอยู่อย่างคับคั่งบริเวณด้านหน้างาน ไม่เว้นแม้กระทั่งเจ้าบ่าวซึ่งดูเหมือนจะบั่นหน้าไม่ถูกนัก ยามรำลึกได้ว่าสถานะของการ (เคย) รู้จักกันของเราเมื่อหลายปีก่อน กับสถานะของการมาร่วมงานในวันนี้ของฉันแตกต่างกันราวกับพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ ฉัน

ไม่ได้ชอบแสดงละครหรอกนะ และไม่เคยจำเป็นต้องเสแสร้งแก้ง
ทำดีกับคนที่ตนไม่ชอบหน้าด้วย หากเพราะเห็นว่านี่คืองานแต่งงาน
ของยัยพลอย ฉันจึงยอมรักษามารยาท ยิ้มทักคู่บ่าวสาวสักหน่อย แม้
จะเป็นรอยยิ้มที่หาความจริงใจไม่ได้เลยก็ตาม

เพียงครู่เดียว ความสามใจก็คงฉายวบในดวงตาของฉัน (รู้สึก
ได้ว่ามันวิ่ง วิ่ง วิ่งเลยทีเดียว) เมื่ออาการยิ้มอย่างประดักประเดิด
ในตอนแรกของชายหนุ่มในชุดสูทสากลตัดเย็บอย่างประณีตผู้ยืนอยู่
เคียงข้างเพื่อนร่วมรุ่นซึ่งฉันเกลียดจับใจแปรเปลี่ยนเป็นอาการจับจ้อง
ไบหน้าฉันอย่างเปลอไพลและหลงไหล ทำราวกับลืมไปว่ากำลังอยู่ใน
งานแต่งงานที่ตัวเองเป็นเจ้าของ และสามใจยิ่งกว่าเมื่อเห็นยัยพลอย
จับสังเกตได้ว่าคนข้างกายกำลังให้ความสนใจกับฉันมากเป็นพิเศษ
เจ้าสาวคนสวย (ย้าวสวยแบบบ้านๆ สมชื่อหล่อนั้นแหละ) เปลอ
ทำตาเขียวบ๊ิด แต่เมื่อรู้ตัวก็รีบปรับสีหน้าทำเป็นฉีกยิ้ม ทว่าภายใต้
รอยยิ้มแบบแม่มดแสะยะยิ้มนั้น เจ้าหล่อนจួយโอกาสจิกกัดฉันและ
เพื่อนสนิทซึ่งยืนเกร็งก้มหน้าก้มตาอยู่ข้างๆ

"อ้าว ตองกับลี ไหงจับมือมาด้วยกันล่ะ ไม่มีหนุ่มๆ คงมา
เทรอ พวกเธอนะจะสามสิบแล้วนะ แปลกใจจัง"

นั่นปะไร...ที่ชื่อหวยไม่ยกเคยถูกรางวัลที่หนึ่งบ้าง สงสัยเทวดา
บนสวรรค์คงเห็นเรารวยพออยู่แล้วเลยอยากแบ่งเงินล้านไปให้คนที่
ขาดแคลนกว่า ซึ่งก็โอเค เจ้าหญิงยอมได้

ฉันกำลังจะอำปากตอบโต้อะไรกลับไปตามประสาคนปากไวและ
ไม่เคยยอมลงให้กับหน้าอินทร์หน้าพรหมที่ไหน แต่แล้วก็ต้องอำปาก
ค้างเพราะยังไม่ทันจะได้เอ่ยแทรก เจ้าสาวก็จิกตาไปยังคนตัวเล็กกว่า
ที่ยืนข้างๆ ตองผู้ทำเหมือนไม่เอียงแม้แต่จะหายใจด้วยกลิ่นคนรอบ
ข้างจะรู้ว่ายังมีตัวตน แต่คนรอบข้างที่ว่านั้นก็ยิ่งรู้ได้อยู่ดี

ถ้าหากจะเปรียบเทียบรอยยิ้มของยัยพลอยว่าเหมือนรอยยิ้ม

นำเกลียดน่ากลัวของแม่หมดแล้ว คำพูดด้วยน้ำเสียงสูงปรี๊ดของเจ้าหล่อน ต่อจากนี้ต่างหากที่แสนเชือดเฉือนและบ่งบอกถึงความเป็นแม่หมดตัวจริงเสียงจริง

"อ้าว ยัยตอง ไปทำหน้าที่เพิ่มมาอีกหรือเปล่า ดูจุกจิกแข็งๆ ไปนะ ระวังเถอะ ทำมากไปจะหน้าละ"

พูดจบ แม่หมดในคราบเจ้าสาวหนึ่งคืนก็ทำที่เป็นเปลี่ยนเรื่องชวนเพื่อนๆ และว่าที่สามีถ้ายรูปรวมกันเป็นที่ระลึกหน้าตาเฉย ทำราวกับไม่รู้เลยว่าตัวเองได้เหยียบย่ำหัวใจของใครให้จมดินซ้ำอีกครั้ง เหมือนกับที่เคยทำมาแล้วในอดีต

...หนึ่งในเซียร์ลิตเตอร์ดาวเด่นของรุ่นเคยเป็นเด็กหญิงซี้เทรท์ที่พัฒนาความสวยขึ้นได้ด้วยคมมีดหมอ...

ทันทีที่พลอยบังเอิญไปล่วงรู้ความลับที่เจ้าตัวไม่พึงเปิดเผยให้ใครๆ แม้กระทั่งเพื่อนสนิทระแคะระคายนั้นเข้า เจ้าหล่อนก็จัดการปาวประกาศเสียหัว ผลของมันได้ทำให้สภาพจิตใจของผู้หญิงคนหนึ่งตกต่ำจนต้องหลบลิ้นหน้าผู้คน หวิดจะขอถอนตัวจากทีมเซียร์ ถ้าไม่ถูกรั้งไว้เกมบังคับจากทั้งประธานชมรมเซียร์ รุ่นพี่ และเพื่อนสนิททั้งสอง โดยเฉพาะฉันที่ถึงกับประกาศริ้วว่าถ้าตองถอนตัวจากการเป็นเซียร์ลิตเตอร์ ฉันก็จะทำให้งานกีฬาเชื่อมสัมพันธ์ประจำปีนั้นไม่มีเซียร์ลิตเตอร์เลยสักคนเดียว (เชื่อไหมล่ะว่าฉันทำได้ คุณน่าจะเชื่อไม่เชื่อไม่รู้ แต่ตอนนั้นทุกคนเชื่อฉันหมดเลยนะ)

และมารชดขวางความสำเร็จที่เห็นอยู่เพียงเอื้อมมือของยัยพลอยเมื่อเกือบสิบปีก่อนนั้นก็ยังคงมาเป็นมารชดขวางเจ้าสาวผู้สวยแต่รูปในคำคำนี้

เจ้าหญิงมงกุฎเพชรที่เกิดมาบนกองเงินกองทองมีชีวิตอันแสนเพียบพร้อมจนใครๆ อิจฉาอย่างฉันก็ยิ้มให้กล้องยามเมื่อแสงแฟลชสาดมากระทบใบหน้า หากภายในชั่ววินาทีก็สามารถหันมากระซิบ

ข้างหูเจ้าสาวด้วยน้ำเสียงกึ่งเยาะกึ่งข่มขู่

"ตองเขาแค่ทำมุกมาหน่อยเดียว พุดอยู่ได้ไม่จบไม่สิ้น เขาทำแล้วสวยใช่ใหม่มละ"

ยัง...ยังไม่จบแต่เพียงเท่านั้น ไม่ตายที่ใช้ขู่แล้วได้ผลซะงัดกว่า ถูกปล่อยตามมาติดๆ อีกหนึ่งระลอก

"ถ้ายังไม่เลิกทำตัวเป็นนางอิจฉาปากสว่างอย่างในละครละก็ ฉันนี่แหละจะเอาเรื่องที่เธอทำนมไปเปิดโปงให้สาธารณชนรู้ รวมถึงสามีเธอด้วย"

ได้ผล...เจ้าสาวคนสวยผู้ซึ่งสถานการณ์บังคับให้จำต้องป็นหน้า ยิ้มสู้กล้อจิกเล็บตัวเองเข้ากับผิวหนังเพื่อระงับความโกรธเกรี้ยว เอาเถอะ เห็นแล้วก็สมเพช ฉันยอมรามือด้วยการขอตัวเข้าไปข้างในงานกับตองก็ได้ รู้สึกเหมือนได้ยื่นเสียงคล้ายระฆังตีบอกว่ายกขังใจก็ไม่ว่า หากนี่ก็เป็นเพียงแค่ยกที่หนึ่งเท่านั้น ยังมีตอนต่อไปให้ติดตามหลังจากนี้อีกมาก เพราะราตรีนี้ยังอีกยาวไกลนัก

บทที่ 2 (‘ผม’ โดย พีทิม ธิติ)

ผมรู้สึกเหมือนตัวเองลืมหายใจไปชั่วขณะ... เอ๊ะ หรือว่าผมหยุดหายใจไปแล้วกันแน่นะ

ภาพที่ปรากฏตรงหน้าคือหญิงสาวสองคนเดินจูงมือกันเข้ามาภายในงานและพยายามช่วยกันกวาดสายตามองหา ‘บางอย่าง’ ผมเดาว่าพวกเธอคงกำลังมองหาคนรู้จักและโต๊ะที่สมควรจะไปนั่ง ซึ่งสุดท้ายแล้ว... คล้ายหนึ่งในสองสาวนั้นจะสะดุดสายตาเข้ากับใครบางคน (หรืออาจจะหลายคน เอ... หรือจะรวมตัวผมด้วยก็ไม่รู้แฮะ) ในโต๊ะที่ผมกำลังนั่งอยู่

เพียงไม่นาน สองสาวนั้นก็เดินมาถึง ใครต่อใครพากันลุกขึ้นยืนทักทายอย่างตื่นเต้น หูของผมคล้ายจะตึงไปชั่วขณะ ได้ยินไม่ชัดเจนว่าใครพูดอะไรกับใครบ้าง หากดวงตายังคงจับจ้องยังหนึ่งในสองสาวผู้มาใหม่หนึ่งราวกับต้องมนตร์ ทั้งๆ ที่สายตาของเธอไม่ได้มองมาทางผมเลยสักนิด จนกระทั่ง...

"อ้าว พีทิม ไม่ได้เจอกันตั้งนาน ดีใจจังเลยคะที่พีทิมมานี่ด้วย" แนนอน... คนพูดไม่ใช่ ‘เธอผู้นั้น’ หากเป็นเพื่อนสนิทร่วมแก๊ง

ที่ถึงกับลงทุนเดินมาหนึ่งบนเก้าอี้ว่างข้างๆ ผม และนั่นจึงเป็นที่มาที่ทำให้ผู้หญิงซึ่งผมไม่เคยกล้าคาดหวังว่าในชีวิตนี้จะมีเหตุให้ได้พบกันอีกเลือนสายตามายังผมบ้าง

พูดง่ายๆ ก็คือ...ผมเพิ่งจะมีโอกาสได้อยู่ในสายตาของเธอ

คุณหนูไฮโซคนสวยซึ่งนับจากครั้งสุดท้ายที่ได้พบกัน (ก็ราวๆ เกือบสิบปีได้แล้วกระมัง) จนกระทั่งถึงวันนี้ได้พัฒนาความสวยสง่ายิ่งขึ้นไม่รู้กี่เท่าทวีคุณมองผมด้วยสายตาพิจารณา ครุ่นคิด และคล้ายกับจะประเมิน ใช้เวลาอยู่หลายวินาทีเหมือนกันกว่าเธอจะทำหน้าเหมือนจดจำผมขึ้นมาได้ และยกมือไหว้จนผมรับไหว้อย่างประดักประเดิดแทบไม่ทัน

ผมไม่เคยคิดว่าคนอย่างคุณหนูลี้จะยกมือไหว้ผมจริงๆ อายุของเราก็ห่างกันเพียงแค่สองสามปีเท่านั้น และเธอก็เคยได้ชื่อหนักว่าเป็นคนไม่ค่อยเห็นหัวใครเท่าไร

เอาเป็นว่า...ณ จุดนี้ผมควรภูมิใจ

และภูมิใจยิ่งกว่าเมื่อได้พบว่า...อัญมณีที่ผมเคยใฝ่สูงแอบหมายตาอยู่ต่างๆ ยังคงเป็น 'เพชรแท้น้ำงาม' ที่ทรงคุณค่ายิ่งขึ้นตามกาลเวลา ไม่ใช่เพียง 'พลอยสารพัดสี' อย่างใครบางคนที่ผมเคยรู้จักธาตุแท้เป็นอันดี

แม้ว่าเพชรแท้น้ำงามเม็ดนี้จะอยู่ในมือของใครที่ไม่ใช่ผม ผมก็ยังยิ้มได้ด้วยความภูมิใจ

เธอสวย...สวยจนผมไม่อยากละสายตาไปทางไหน แต่ท่ามกลางประจักษ์พยานเกือบสิบคู่ก็ทำให้ผมรู้ว่าผมไม่ควรแสดงออกอย่างโจ่งแจ้ง และแถมวันนี้...ก็ไม่มีชอกหลิบหรือมุ่มเล็กๆ ที่ไหนให้ผมไปซ่อนตัวเพื่อแอบมองเธออยู่ห่างๆ อีกแล้ว แยมัจ...

ภาพในอดีตหลังไหลเข้ามาในห้วงความคิดอย่างท่วมท้น จริง

อยู่...เวลาเกือบสิบปีที่ผ่านมาไปอาจทำให้หลายรายละเอียดในชีวิตพว้าเลือน
จางหาย หรือแทบไม่เหลือหลักฐานใดๆ ให้ระลึกถึง

หากยังมีอีกหลายเหตุการณ์และหลายรายละเอียดที่ผมยังคง
จดจำได้อย่างแม่นยำ รวมถึงเหตุการณ์ในวันนั้น...

วันนั้นเป็นวันเสาร์ ผมกำลังนั่งอ่านหนังสือเตรียมสอบกลางภาค
วิชาสุดท้ายซึ่งมีตารางสอบอยู่นอกฤดูกาลสอบปกติอันแปลกแยกจาก
วิชาอื่นๆ อยู่ตามลำพังในห้องชมรมซึ่งอยู่ชั้นล่างของอาคารกิจกรรม
ในพื้นที่ของสนามกีฬาขนาดใหญ่ ผมมองเห็นช่วงเวลาของความ
เหน็ดเหนื่อยที่กำลังรอคอยอยู่ตรงหน้าหลังจากนี้ได้อย่างชัดเจนและ
ทำใจยอมรับมัน ในเมื่อสมควรใจ (จริงๆ คือได้รับเลือก) มารับหน้าที่
ประธานชมรมเชียร์ ผมจึงต้องรับผิดชอบเพื่อนๆ และรุ่นน้องหลาย
ร้อยชีวิตในงานใหญ่ไม่น้อยกว่าสองครั้งในหนึ่งปี หนแรกคือฤดูกาล
รับน้องเฟรชชีเมื่อหลายเดือนก่อนซึ่งทุกอย่างก็ผ่านพ้นไปด้วยดี เหลือ
งานใหญ่อีกหนึ่งงานในอีกราวๆ สองเดือนข้างหน้า...งานกีฬาเชื่อม
สัมพันธ์

ผู้คนในมหา'ลัยเริ่มบางตาตั้งแต่ต้นสัปดาห์ เพราะประชากร
ส่วนมากสอบเสร็จเมื่อวันศุกร์ที่แล้ว และตอนนี้คงกำลังมีความสุขกับ
วันหยุดปิดภาคการศึกษาซึ่งยาวนานเกือบหนึ่งเดือนเต็ม แต่หนึ่งเดือน
ที่ใครต่อใครได้หยุดพัก กลับเป็นหนึ่งเดือนอันแสนสาหัสสำหรับเด็ก
กิจกรรมกลุ่มหนึ่ง แต่ผมว่านะ...สี่ปีในรั้วมหา'ลัยมีอะไรมากกว่าตำรา
เรียนให้ได้เรียนรู้อีกเยอะถ้าเราเปิดใจให้กว้าง การทำกิจกรรมก็
เหมือนกัน ผมก้าวเข้ามาเป็นสมาชิกชมรมเชียร์ด้วยใจรัก รักคณะ รัก
มหา'ลัย อยากรู้จักเพื่อนใหม่ อยากเป็นกำลังสำคัญในการสนับสนุน
งานต่างๆ ของมหา'ลัย แล้วอยู่ๆ โดยไม่คาดฝัน...ผมก็ถูกโหวตให้ต้อง
มารับหน้าที่ประธานชมรมเชียร์ตั้งแต่ยังเป็นเพียงนักศึกษาชั้นปีที่สาม
จนมาถึงปีนี้ สมาชิกชมรมส่วนมากยังขอร้องแกมบังคับให้ผมรับหน้าที่

นี่ต่อเป็นปีที่สอง โดยอ้างว่าปีที่แล้วผมถูกเลือกขึ้นมาขัดตาทัพ เพราะหาคนเหมาะสมและพร้อมจะรับผิดชอบมารับตำแหน่งไม่ได้ แต่โดยปกติ ตำแหน่งประธานก็สมควรจะต้องเป็นที่ปี่ลืออยู่แล้ว ฉะนั้นจึงไม่แปลกที่จะมีชื่อผม 'นายธิตี บุญยงค์รักษ์' เป็นประธานชมรมเชียร์อีกหนึ่งปี

บอกตรงๆ...ผมไม่ใช่คนยึดติดกับตำแหน่ง ไม่ได้อยากเด่นอยากดังอะไรเลยสักนิด อยากเป็นนายธิตีหรือพี่ทิมผู้แสนใจดีกับน้องๆ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่สี่ คณะบริหารธุรกิจธรรมดาฯ คนหนึ่ง แต่ผมก็ปฏิเสธไม่ลง ถ้าหากมันเป็นสิ่งที่อยู่ในกำลังที่สามารถช่วยเหลือได้

และผลจากการใช้ห้องชมรมเป็นที่สังสถิตในการอ่านหนังสือเตรียมสอบเสียบๆ ก็มีเหตุการณ์ไม่คาดฝันซึ่งผมคงจะจดจำไปตลอดจนชั่วชีวิตเกิดขึ้น

ใครบางคนเดินเข้ามาหยุดยืนตรงหน้าผมตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้...

ผมอาจจะมึนสมาธิกับตำราในมือมากเกินไป หรืออีกที...ก็อาจจะง่วงจนเผลอจะเข้าเฝ้าพระอินทร์ตอนกลางวันแสกๆ ได้

'พี่คะ'

เสียงเรียกซึ่งลงท้ายอย่างมีคะขาสสมควรฟังดูอ่อนละมุนนุ่มหูหากไม่ได้เป็นอย่างนั้นเท่าไรนักปลุกผมขึ้นจากภวังค์และสมาธิในการอ่านหนังสือ ผมสะดุ้งเล็กน้อยด้วยความไม่คาดคิดว่าจะมีใครเข้ามาบกรวนในวันเสาร์บ่ายๆ แบบนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออยู่ในช่วงของการปิดภาคเรียนแล้วเสียด้วย

หากเมื่อดวงตาของผมสบเข้ากับนัยน์ตาคอมก้ำหากก็ใสแจ๋วราวกับลูกแก้วชั้นดีซึ่งมองตรงมาแล้วก็นิ่งไปราวกับถูกมนตร์สะกด ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าผมเป็นสาวน้อยผิวเนียนละเอียดชนิดที่แม่เจ้าตัวจะแต่งกายอย่างแสนจะเรียบง่ายด้วยเสื้อยืดแขนกุดสีชมพูแบบซอกกิ้งฟังก์เข้ากับกางเกงขาสั้นสีน้ำตาลธรรมดาๆ ก็ยังแลเห็นออร่าของ

ความไม่ธรรมดาในตัวได้อย่างชัดเจน ผมหยักศกประปรายดูยุ่งนิดๆ หากเมื่อมองประกอกับใบหน้าได้รูป จมูกเชิดๆ และริมฝีปากบาง รูปกระชับนั้นก็หน้าดูขมเสียจนทำให้ผมแทบไม่อยากละสายตาไปทางไหน

ทั้งที่เจ้าหล่อนแทบไม่ได้พอกหน้าไว้ด้วยเครื่องสำอางหนา แค่ ผัดแป้งฝุ่นบางเบาเล็กน้อย และพวงแก้มก็เป็นสีชมพูระเรื่อตามธรรมชาติ คล้ายกับริมฝีปาก ผมก็พูดได้เต็มปากเลยว่าเธอเป็นสาวสวยคนหนึ่งที่ผมไม่ได้พบเห็นทั่วไปได้บ่อยนัก

หากความสวยเพียงเท่านั้นก็อาจเป็นเพียงใบเบิกทางของความประทับใจแรกพบ...มิใช่สาเหตุหลักของความรู้สึกลึกลับซึ่งที่จะเรียกได้ว่า 'ความรัก' หรือ

'เอ่อ ครับ'

ด้วยความเป็นผู้ชายเจียมเจียมเรียบร้อยจัดของผมในตอนนั้น (ตอนนั้นก็ยังเป็นอยู่ แต่ดีขึ้นมากแล้ว) ผมจึงต้องยอมตัดใจละสายตาจากใบหน้าสวยๆ นั้น รีบเหลียวซ้ายแลขวา มองรอบๆ ว่าด้านนอกชมรมมีแนวโน้มจะมีสิ่งมีชีวิตอื่นอยู่บ้างหรือเปล่า คือ...ผมไม่คุ้นกับการอยู่กับสาวๆ เพียงลำพังสองต่อสองในที่รโหฐานลับตาคนแบบนี้ นะ และถ้าใครมาเห็นเข้า เกิดเข้าใจผิดอะไรขึ้นมา คนที่เสียก็จะเป็นฝ่ายหญิงเสียด้วย

'ที่มองหาอะไรอะคะ' เจ้าหล่อนถามผมเสียงดูๆ เมื่อผมทำท่าว่าไม่สนใจเธออีกต่อไป เธอแต่มองหาอะไรก็ไม่รู้ จนผมต้องรีบหันกลับมาสายตากับเธออีกครั้ง และตอบอย่างระมัดระวัง ประหัดถ้อยคำ

'ครับ'

'คือรู้สึกว่าจะอาจจะมีของเอาไว้ เลยอยากมาเอาคืนนะคะ'

'ที่นี่?'

ผมขมวดคิ้วด้วยความสงสัยว่าเธอจะมาลืมนอะไรไว้ในห้องชมรมเชียร์นี้ได้ ในเมื่อตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา นอกจากสมาชิกในชมรมที่มีตำแหน่งความรับผิดชอบในฐานะกรรมการแล้ว แทบไม่มีใครแวะเวียนมาที่นี่ ส่วนตัวผมเองก็แวะมาเป็นบางวัน โดยหลีกเลี่ยงวันอังคารที่ทางกรรมการฝ่ายเชียร์ลีดเดอร์ขอใช้สถานที่ในการลงทะเบียนเชียร์ลีดเดอร์ห้องใหม่สำหรับงานกีฬาเชื่อมสัมพันธ์ประจำปีนี้

อ๊ะ หรือว่า...

ผมถือวิสาสะพิจารณาใบหน้าของคนที่มาบกรวนความสงบนั้นอย่างเต็มตาอีกครั้ง และตอบตัวเองได้ทันทีเลยว่าถ้าหากเธอจะเป็นหนึ่งในบรรดาหนุ่มสาวหน้าตาดีที่ได้รับการทาบตามให้มาเป็นเชียร์ลีดเดอร์ประจำปีนี้ก็คงไม่น่าประหลาดตรงไหน

'น้อง...เอ่อ...'

ผมเห็นเธอลอบถอนหายใจหน่อยหนึ่งคล้ายจะหงุดหงิดนิดๆ ที่ต้องมาตอบคำถามผมซึ่งเอาแต่อ้อๆ อึ้งๆ หากยังพยายามรักษากิริยาด้วยคงเห็นว่าผมเป็นรุ่นพี่ (และคงดูสุภาพน่านับถืออยู่บ้าง) ก่อนอธิบายด้วยเสียงดังฟังชัดตามประสาสาวมั่น

'พอดีวันก่อนลืมาลงทะเบียนลีดปีนี้แหละ แล้วรู้สึกว่ามีสมาธิจดไว้ วันนี้ผ่านมาแถวนี้ ได้ยินพี่ๆ บอกว่าที่นี่มีคนอยู่แทบทุกวันไม่เว้นวันหยุด ก็เลยลองเสียงแวะเข้ามาดู'

'อ้อ...'

ผมยังคงตอบสนองอาการรับรู้อย่างประหมัดถ้อยคำตามนิสัย หากลุกขึ้นสำรวจทั่วห้องชมรมซึ่งมีขนาดไม่ใหญ่นั่น บนพื้นไม้มีแน่นอนเพราะถ้าตกอยู่ ผมก็คงเห็น ผมเดินไปยังโต๊ะทำงานไม้ตัวใหญ่ด้านในสุด กวาดสายตามองทั่วโต๊ะ และเธอก็เหมือนจะเดินตามผมเข้ามามองหาอีกคนด้วย

เราสองคนสี่ตาช่วยกันมองหาเท่าไรก็ไม่พบสิ่งที่ต้องการ แวบหนึ่ง

ที่ผมเห็นสีหน้าสาวมันที่เพียงแคเห็นปราดเดียวก็รู้สึกได้ว่าคนอย่างเธอหน้าจะไม่เคยต้องแคร์ใครในโลกมาก่อนสลดลง มันดูไม่เข้ากับความเป็นเธอเลยสักนิด และนั่นทำให้ผมเห็นใจเธออย่างบอกไม่ถูก

‘มันสำคัญมากเลยเธอครับ’

‘สี่หาข้อมูลสำหรับทำรายงานแล้วจดประเด็นสำคัญๆ เอาไว้ในนั้นนะคะ ไม่งั้นก็คงต้องไปห้องสมุดอีกที แล้วเริ่มต้นหาใหม่’

‘ห้องมันใจมากกว่าสี่มไว้ที่นี่??’ ผมถามเธอซ้ำอีกครั้ง

‘คะ’ เธอพยักหน้า ‘ก็ก่อนเข้าห้อง เพื่อนเพิ่งเอาสมุดจดมาคืน แล้วก็จำได้ว่าตอนลงทะเบียนต้องเขียนโน่นนี่ สี่เลยวางเอาไว้ มารู้ตัวอีกทีตอนขับรถกลับบ้านว่าสี่มเสียแล้ว’

‘อาจจะมี้พี่ๆ เขาช่วยเก็บไว้ให้ พี่จะลองถามให้อีกที แล้ว...ถ้าเจอ...’

พูดมาถึงตรงนี้ผมเริ่มไปต่อไม่ถูก อยากเสนอว่าจะโทรศัพท์ไปบอก หากนั้นย่อมหมายถึงผมคงต้องขอเบอร์โทรศัพท์ของเธอ ซึ่งผู้ชายชื้อายอย่างผมคงไม่สะดวกใจที่จะทำ

‘จริงเธอคะ’

สีหน้าของเธอดูมีความหวังขึ้นมา รอยยิ้มกว้างที่คลิ่บนริมฝีปากบางทำให้ผมรู้สึกว่าโลกอันง่วงงุนของผมเมื่อหลายนาที่ก่อนสว่างสดใสขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ เธอเป็นคนที่ยิ้มสวย เสียแต่ทำทางจะติดชอบทำหน้าบึ้งจนเป็นนิสัย และเธอก็ไม่ปล่อยให้ผมต้องอึดอัดใจนาน เพราะจัดการบอกเบอร์โทรศัพท์ตัวเองให้ผมฟังเสร็จสรรพโดยไม่ต้องร้องขอ

‘งั้นถ้าหาเจอ สี่ฝากพี่ช่วยโทรมาบอกหน่อยนะคะ นี่เบอร์สี่คะ ศูนย์แปดหนึ่ง... แต่สี่ก็หวังจริงๆ นะคะ...ว่าพี่จะช่วยสี่หาจนเจอ’

เอ่อ...ประโยคสุดท้ายของเธอพร้อมกับการกะพริบตาปริบๆ เป็นประกายวิ้ง วิ้ง วิ้ง ทำเอาผมเกือบหลุดเสียงหัวเราะออกมา พอตั้งสติ

ได้ ผมก็เริ่มละล้าละลัง ทำท่าจะหากระดาษปากกามาจดเบอร์โทรของเธอเมื่อนึกได้ว่าไม่ได้มีหน้าที่เพียงฟังผ่านหูเฉยๆ หากว่าที่เซียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัยกลับชี้ทางสว่างให้ผมขึ้นมา

‘ทำไมไม่เซฟเบอร์ใส่มือถือล่ะคะ จดเอาไว้เดี๋ยวพี่ทำกระดาษหาละยุ่งเลย’

นั่นแหละ ผมจึงบันทึกเบอร์โทรของเธอลงในซิมการ์ด ซึ่งไม่ว่าเวลาจะผ่านมานานสักกี่ปี ถ้าหากเธอไม่ได้เปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์ ย่อมหมายความว่าผมยังคงมีเบอร์ติดต่อเธอได้

ทว่าจากวันนั้นจนถึงวันนี้ ผมเคยโทรหาเธอด้วยตัวเองเพียงแค่อสองครั้ง

ครั้งแรก...เมื่อรู้ว่าสมุดจดของเธออยู่ที่ไหน

และครั้งที่สอง...ก็เมื่อผมต้องเป็นฝ่ายโทรศัพท์ไปขอบคุณเธอเพราะว่า...

‘วิ้วววว’

เสียงวี๊ดวิ้วจากสาวๆ ในชมรมเซียร์และเสียงเป่าปากของฝ่ายหนุ่มๆ ยามเมื่อผมก้าวเข้าห้องชมรมในช่วงสายของวันหนึ่งทำให้ผมประหลาดใจจนถึงกับชะงักผีเข้า วันนั้นพวกเราลึบกว่าชีวิตมีนัดประชุมคณะกรรมการชมรมเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับงานกีฬาเชื่อมสัมพันธ์ประจำปีนี้ ซึ่งจะมีขึ้นราวๆ หนึ่งเดือนเศษหลังจากเปิดภาคการศึกษาใหม่ ผมไม่ได้แต่งกายดูดีอะไรเป็นพิเศษ ไม่ได้ตัดผมทรงใหม่ ไม่ได้พรมน้ำหอม พูดย่างๆ คือไม่ได้ทำอะไรผิดแผกไปจากที่เคยทำเลยสักอย่าง แล้วทำไม...

‘มีอะไรกันเธอ’

‘แห่มๆ พี่ทิม ยังจะมาถาม’ รุ่นน้องปีสามที่สนิทกันคนหนึ่งซึ่งรับหน้าที่หลักในการฝึกซ้อมน้องๆ สมาชิกชมรมร้องเพลงเซียร์ทำหน้าที่

ล้อเลียนผม ก่อนเฉลยปริศนาด้วยการยื่นกล่องสี่เหลี่ยมสีน้ำตาลตัดขาว
ผูกริบบิ้นสีทองดูดีเกินกล่องขนมจากเบเกอรี่ทั่วไปบนท้องถนน

ซึ่งเมื่อผมเห็นชื่อร้านที่ประทับอยู่บนกล่องก็พบว่ามันคือเบเกอรี่
ไฮโซราคาเทียบเคียงเบเกอรี่ของโรงแรมหรู

คำถามต่อไปก็คือ...อยู่ๆ ใครเอามันมาให้ผม

‘เดี๋ยวนี่ฮอตใหญ่แล้วนะ มีสาวเอาของกำนันมาฝาก’

‘เฮ้ย ไอ้ตา แกพูดไม่ครบนิ ต้องบอกว่าสาวสวยชะด้วย ไม่ใช่
สาวธรรมดาหน้าตาแบบไอ้ดามัน’ ปากปีจอของรุ่นน้องผู้ชายซึ่งเป็น
กรรมการชมรมอีกคนทำเอาตาหันไปค้อนตาแทบถลนให้

ผมก็อยากจะทำกับบรรยากาศแหงกันไปตามแบบนี้หรือกะนะ ถ้า
ไม่มันแต่สงสัยยอว่า ‘สาวสวย’ ที่เอาขนมไฮโซมาฝากให้ผมเป็นของกำนัน
เนี่ยเป็นใครมาจากไหน บางที...อาจจะเป็นเรื่องเข้าใจผิด เพราะต่อ
ให้ผมพอจะรู้อยู่บ้างว่ามีรุ่นน้องสองสามคนแอบปลื้มอยู่ มีโอกาสก็เข้า
มาชวนคุยบ้าง หากก็ไม่น่าจะมีคนไหนเข้าข่ายที่จะทำอะไรแบบที่ว่า
นี้ได้

‘ผิดคนแล้วมั้ง’

ทันใดนั้นสายตาของผมก็มองเห็นการ์ดใบเล็กๆ สอดอยู่ข้างใต้
ริบบิ้นนั้น เข้าใจว่าเป็นการ์ดของร้านเบเกอรี่ที่ทำไว้สำหรับใครจะซื้อ
ขนมในร้านไปมอบให้ใครเป็นของกำนันนั้นแหละ ผมจึงค่อยๆ หยิบ
มันออกมา คลี่อ่านอย่างเบามือ

ระหว่างนั้นผมก็ได้ยินเสียงหัวเราะและคำพูดของคนนั้นคนนี่ที่
ดังขึ้นมาในจังหวะเดียวกัน แปลความหมายได้ประมาณว่า...ไม่มีทาง
ผิดคนหรอก

นั่นย่อมหาความว่าทุกคนในห้องนั้นคงได้อ่านข้อความใน
การ์ดก่อนผมเสียอีก มันน่าหนักเชียว

...ขอบคุณมากนะคะที่โทรมาบอก ขอให้ร่อยกับคุณก็ค่ะ...

จริงๆ ข้อความนั้นคงไม่ได้มีความนัยอะไรพิเศษแฝงอยู่เลย แต่การเขียนที่ทำให้ดูกำกวมนิดๆ อาจทำให้ใครต่อใครเข้าใจผิดได้ แถมเท่าที่รู้...เจ้าตัวมาเอาสมุดไปตั้งแต่สองสามวันก่อนแล้ว แต่เพิ่งจะนำขนมมาฝากไว้โดยไม่ได้ให้เหตุผลอะไรกับคนรับฝากมากไปกว่าบอกว่าฝากให้กับผม

ผมไม่รู้ว่าคุณเองหน้าแดง จนกระทั่ง...

‘แหมๆ ถ้าไม่มีอะไรทำไมต้องหน้าแดงด้วยล่ะพี่ เดี่ยวนี้ก้าวหน้าใหญ่แล้วนะ มีการโทรไปจีบสาวด้วย เห็นหมิงๆ แบบนี้...’

ผมพยายามปฏิเสธ แต่ยิ่งพูดก็ยิ่งเขิน สุดท้ายเลยตัดบทและถือโอกาสใช้อำนาจการเป็นประธานชมรมขอเปิดประชุม และหาโอกาสโทรศัพท์ไปขอบคุณเธอสั้นๆ ในภายหลัง

แม้วันนี้คุณก็ในกล่องนั้นจะหมดไปนานแล้ว หากผมยังคงเก็บการ์ดที่มีลายมือของเธอไว้ในลิ้นชักโต๊ะทำงานเป็นอย่างดี เพราะมันอาจจะเป็นตัวแทนของของกำนัลเพียงสิ่งเดียวที่ผมมีโอกาสได้รับจากเธอ...ดอกฟ้าที่หมิวัดอย่างผมทำได้เพียงแหงนค้อมอง ด้วยฐานะของตนเองที่ว่าไม่มีทางเอื้อมถึง

ฤดูกาลซ้อมเพลงเชียร์ทำเอาผมแทบไม่ได้หายใจ และเท่าที่รู้เหล่าบรรดาเชียร์ลีดเดอร์ทั้งรุ่นที่แล้วและรุ่นปัจจุบันก็ซ้อมหนักจนดึกดื่นเช่นกัน ผมมีโอกาสได้เดินสวนลิ (หรือที่แอบได้ยินใครๆ เรียกเธอลับหลังว่า ‘ยัยคุณหนูลี’ หรือ ‘คุณหนูลี’) อยู่บ่อยครั้ง หากแทบไม่ได้พูดคุยกันนอกจากยิ้มหรือกล่าวคำทักทายสั้นๆ และเมื่อเวลาผ่านไป ผมกับเธอก็เริ่มกลายเป็นคนแปลกหน้ากันมากขึ้นและมากขึ้น

ทว่าเรื่องราวของเธอกลับได้ยินถึงหูผมอยู่บ่อยๆ มิได้ขาด ทั้งวีรกรรมมากมายหลายหลากที่เจ้าหล่อนก่อเอาไว้ผสมกับความเป็นคุณหนูไฮโซ ทั้งความตรงไปตรงมา พูดจาไม่รักษาน้ำใจใคร ตลอด

จนความเรื่องมากทุกรายละเอียด รุ่นพี่บางคนบ่นถึงเธอด้วยความหมั่นไส้ บางคนปวดหัวนิดๆ แต่ไม่ถึงกับไม่ชอบขึ้นหน้า ผมว่าคุณหนูลี้คงเป็นคนมีริ้วรอยจริงๆ นะแหละ เพราะในบรรดาคนที่เอามาบ่นหรือนินทาหลังหลังนั้น ต่อหน้าก็ไม่เห็นมีใครกล้าชนกับเธอตรงๆ ลักคนทว่าพอเริ่มคุ้นเคยและรู้นิสัยใจคอกัน หลายๆ คนก็เริ่มพูดถึงเธอในทางที่ดีขึ้น จากที่เคยหมั่นไส้ เปลี่ยนเป็นเอ็นดูก็มี

จนกระทั่งเกิดเหตุการณ์ใหญ่โตขึ้นเพียงไม่กี่วันก่อนงานกีฬา เชื่อมสัมพันธ์ที่เอาคณะกรรมการแทบทั้งรุ่นนั่งไม่ติดเก้าอี้ ร้อนจนถึงผมต้องออกโรงไปช่วยไกล่เกลี่ย

‘ไม่รู้ล่ะ ลี้ยังยืนยันคำเดิม ถ้าไม่มีใครห้ามยัยต้องได้ ปีนี้งานกีฬาจะไม่มีเชียร์ลีดเดอร์จากมหา’ลัยเรา’

ฟ้า เพื่อนสนิทอีกคนของคุณหนูลี้ซึ่งผมเคยพูดคุยด้วยนับครั้งได้บิบบันแซบอบบางของคนเอ่ยคำประกาศิตนั้นเบาๆ หมายถึงปรามให้ใจเย็นลง ผู้คนยืนห้อมล้อมมากมายในบริเวณสถานที่ซ้อมประจำของทีมเชียร์ลีดเดอร์ แต่ละคนมีสีหน้าเคร่งเครียดกับปัญหาที่กำลังเกิดขึ้น

‘เอ๊ะ ทำไมเธอจะต้องทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่โตด้วย กะอีแค่อยัยต้องไม่มีสปิริต ถอนตัวกลางคันแค่นี้ย ต้องทำให้ชื่อเสียงมหา’ลัยเราปั่นป่วนเลยหรือไง’ ใครคนหนึ่งก้าวเข้ามาตรงกลางวง ประจันหน้ากับลี้อย่างไม่ยอมลงให้

สายตาของเชียร์ลีดเดอร์ในรุ่นคนอื่นๆ รวมถึงรุ่นพี่ที่ช่วยฝึกซ้อมให้หลายคนปรายไปมองยังคนพูดด้วยความไม่พอใจในทันที ในเมื่อใครๆ ต่างก็รู้ว่าต้นตอของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็เพราะเจ้าหล่อนนั่นแหละ ...พลอยรวี เชียร์ลีดเดอร์ดาวเด่นในรุ่นอีกคนหนึ่งซึ่งชื่อเสียงก็ดังมาเข้าหูผมไม่น้อยเช่นกัน

‘อย่ามาว่าเพื่อนฉันไม่มีสปิริตนะ เธอไม่มีสิทธิ์พูดแบบนี้’ ลี้ชี้

หน้าว่าพลอย ดวงตาวาวโรจน์ฉาบด้วยริ้วโหละราวกับเพลิงจะลุกไหม้เสียให้ได้ ฟ้าซึ่งแม้จะมีสีหน้าไม่พอใจอย่างชัดเจนก็ยังคงต้องดึงตัวไว้ เพราะกลัวสองสาวจะเปิดศึกตบตีกันเข้าลักนาที่ใดนาที่หนึ่ง 'ถ้าไม่ใช่เพราะคนปากซิงสุนัขมาเกิดอย่างเธอ ต้องจะเป็นแบบนี้ไหม คนอะไรหน้าตาก็พอดูได้อยู่หรอก แต่กมลสันดานต่ำ ชอบทับถมปมด้อยคนอื่น กะอี่แค่เพื่อนเคยทำคัลยกรรมจุมูกมาเนี่ยมันหนักศีรษะเธอส่วนไหนไม่ทราบ ถ้าเขาเคยแย่งผู้ชายของเธอก็ว่าไปอย่าง'

ลานซ่อมตกอยู่ในความเงียบฉับพลัน ทุกคนหันไปมองหน้ากันด้วยความอึดอัดแถมหวาดกลัว ไม่มีแม่สักคนกล้าก้าวเข้าไปขวางตรงกลางระหว่างสองคนนี้

ส่วนพลอยนะหรือ ตอนนี้จะแอบจะออกจิว เต็นเป็นเจ้าเข้า เกิดมาคงเพิ่งมีคนอย่างคุณหนูสี่กระมังที่กล้าชี้หน้าด่าในเมื่อหล่อนก็เป็นถึงบุตรัฐมนตรีกระทรวงตั้ง มีแต่คนนับหน้าถือตามากมาย

'แก...แกกล้าดียังไงมาว่าฉันแบบนี้ ฉัน...ฉันจะฟ้อง...'

คนอย่างคุณหนูสี่ไม่ใจเย็นรอให้คนพูดได้พูดจนจบประโยคหรอก เธอเล่นปล่อยหมัดสวนกลับไปทันควัน

'เชิญเลย จะชี้มาสามศอกไปฟ้องพ่อเธอถึงกระทรวงตอนนั้นก็เอาเลย แต่เอาให้แน่ใจนะว่าฟ้องแล้วจะมีปัญญาทำอะไรฉันได้ ได้ข่าวว่า...เมื่อหลายสัปดาห์ก่อน หัวหน้าพรรคของพ่อเธอยังมาขอพบพ่อแม่ฉันเพื่อขอเงินสนับสนุนพรรคเตรียมใช้หาเสียงเลือกตั้งอยู่เลย'

ผลคือพลอยหน้าซีดเหลืองสองนิ้วด้วยความอับอาย หากมือยังลั่น ดวงตาเต็มไปด้วยกระแสของความอาฆาตมาดร้าย

ผมถอนหายใจ คิดว่าคงถึงเวลาที่จะต้องทำอะไรสักอย่างจริงๆ แล้ว จึงยอมเป็นอัศวินขี่ม้าขาวเดินเข้าไปแทรกตรงกลางระหว่างเชียร์ลีดเดอร์สาวสองคน

'ใจเย็นๆ ก่อนครับ มีอะไรค่อยพูดค่อยจากัน อย่าลืมว่าพวก

เราเป็นทีมเดียวกัน เราต้องสามัคคีกัน'

'พลอยไม่ใช่ตัวปัญหา นะคะพี่ทีม ยัยลี้ต่างหากที่จะสร้างปัญหา ถึงขนาดข่มขู่ว่าจะทำให้งานกีฬาปีนี้ไม่มีทีมเชียร์ลีดเดอร์จากมหา'ลัย เรา' พลอยเปลี่ยนน้ำเสียงให้ฟังดูอ่อนหวานน่าสงสารขึ้นได้ในทันที เมื่อหันมาขอคะแนนความเห็นใจจากผม ผมลอบถอนหายใจอีกครั้ง พอจะรู้ว่าตุ๊กแกของหญิงสาวผู้นี้เป็นอันดี หากในฐานะของรุ่นพี่ซึ่งเป็นถึงประธานชมรมเชียร์ รับผิดชอบทุกชีวิต ณ ที่ตรงนั้น ผมจึงต้องพยายามวางตัวเป็นกลาง และระมัดระวังท่าทีของตนเองให้มากที่สุด

ทว่ากลายเป็นคุณหนูลี้ที่หันมาทางผมบ้าง สายตาคมกล้ำมอม มาที่ผมหนึ่ง ไม่มีแววของการจะประจบเอาใจ น้ำเสียงที่ใช้เด็ดขาด เหมือนที่ผมได้ยินเมื่อครู่นี้ตอนก้าวเข้ามาในวินาทีแรก

'พี่บอกเองว่าเราเป็นทีมเดียวกัน ต้องสามัคคีกัน แล้วถ้าสมาชิก คนใดคนหนึ่งหายไป ทีมจะเป็นทีมได้อย่างไรคะ'

คำพูดของเธอทำให้ทุกคนรวมถึงผมอึ้งไป และด้วยเบื้องหลังที่ต้องขอถอนตัวจากทีมเชียร์ลีดเดอร์ก่อนหายตัวไปอย่างเงียบๆ ไม่ยอมมาฝึกซ้อมก็เป็นที่รู้กันดีในหมู่เพื่อนและรุ่นพี่ ซึ่งส่วนมากก็ล้วนเข้าใจและเห็นใจ ฉะนั้น คำตอบอันหนักแน่นของผมคงไม่ทำให้ใครตำหนิได้ว่าผมถือหางฝ่ายไหน หรือไม่ให้ความเป็นธรรมกับฝ่ายไหน

'ในฐานะประธานชมรมเชียร์ พี่รับปากว่าจะไปเจรจากับตัวเอง และพี่จะทำให้ดีที่สุด เพื่อให้ทีมของเรายังเป็นทีมอย่างที่น้องลี้พูดและพวกเราทุกคนก็คงอยากให้เห็น'

และผมก็ทำได้สำเร็จตามที่รับปากเอาไว้ นั่นก็คือจุดเริ่มต้นที่ทำให้ผมกับตองเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องที่สนิทสนมกัน ทั้งที่ผมแทบจะไม่สนิทกับสาวๆ ทีมลีดเดอร์คนอื่นสักเท่าไรเลย

หากที่ลี้สำคัญยิ่งไปกว่านั้น มันเป็นจุดสำคัญอีกจุดหนึ่งที่ทำให้ผมเกิดความประทับใจในตัวคุณหนูลี้มากขึ้น เพราะเธอทำให้ผมเห็น

รักบังใจ

32

ถึงหัวใจอันบริสุทธิ์ของเพื่อนที่มีต่อเพื่อน และยอมแลกทุกอย่างเพื่อ
เรียกร้องความเป็นธรรมให้กับเพื่อนของตัวเอง ซึ่งคุณสมบัติดังกล่าว
หาไม่ได้จากคนอย่างพลอย!!!

บทที่ 3 (‘ฉัน’ โดย คุณหนูลี ลภัสสรดา)

...บางครั้ง วินาทีแห่งการรอคอยของสาวโสดส่วนมากอาจเป็น วินาทีวิปโยคสำหรับสาวโสดส่วนน้อย...

ว่ากันว่าสิ่งที่ขาดไม่ได้ในงานแต่งงานสมัยนี้คือการโยนช่อดอกไม้ เริ่มแรกที่เตียวมันเป็นเพียงธรรมเนียมปฏิบัติของฝรั่งมังค่า แต่ไปๆ มาๆ พี่ไทยได้นำธรรมเนียมนี้มายึดถือปฏิบัติเสียเคร่งครัดยิ่งกว่าพิธีรดน้ำสังข์แบบไทยๆ หรือยกน้ำชาแบบจีน

และงานแต่งงานของพลอยก็คงไม่ใช่ข้อยกเว้น แตกต่างตรงที่ว่า...เจ้าสาวเล่นสวมบทบาทมารร้ายกลางงานแต่งงานตัวเองโดยไม่แคร์สื่อ ยามเมื่อพิธีกรพูดตามบทในสคริปต์ที่เตรียมกันไว้ล่วงหน้าว่ากำลังจะเข้าสู่ช่วงเวลาที่ทุกคนรอคอย พร้อมเชิญชวนสาวๆ ในงานมาลุ้นรับช่อดอกไม้নাโชคจากมือเจ้าสาว แทนที่พลอยจะยืนประจำที่เตรียมตัวทำหน้าที่ของตนเอง เจ้าหล่อนกลับใช้มืออีกข้างที่ยังว่างไม่ได้ถือช่อดอกไม้ (ว่างเพราะยอมลงทุนสลัดมือเจ้าบ่าวทิ้งชั่วขณะ) คว่าไม่โครโฟนไปจากมือพิธีกรจนอีกฝ่ายถึงกับอึ้งไปเพราะรู้สึกได้ถึงกลางสังหรณ์ในทางร้าย ประกาศร้ายเสียงดังฟังชัด ตรึงความสนใจ

จากแขกผู้มาร่วมงานทุกโต๊ะและทุกคน

"พลอยอยากโยนช่อดอกไม้จะแยแล้วค่ะ แต่ห้วง...กลัวว่าเพื่อนสามคนสุดท้ายในรุ่นจะไม่ได้แต่งงาน" ไม่ได้ลืปากจิบคอปุดเฉยๆ หากเจ้าหล่อนยังทำเป็นกวาดตามองไปรอบๆ งาน "มองลงไปยังไม่เห็นมารอรับดอกไม้กันเลย..."

แขกที่มาร่วมงานส่วนใหญ่เป็นแขกผู้ใหญ่ซึ่งไม่ได้รู้เรื่องราวอะไรได้แต่มองหน้ากันงงๆ ส่วนแขกทางฝั่งเจ้าบ่าวก็รับมุกไม่ทันเช่นกัน สุดท้ายจึงมีเพียงหนุ่มสาวซึ่งนั่งอยู่ประจำโต๊ะ 'ชมรมเชียร์' เท่านั้นที่เริ่มขยับตัวมองหน้ากันอย่างอึดอัด ก่อนปรายตาไปมอง 'สามคนสุดท้ายในรุ่น' ที่ว่าพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย ราวกับรู้ว่าจะงานนี้จะเป็นสามคนอื่นไปไม่ได้ นอกจากสามคนนี่เท่านั้น ซึ่งแน่นอนว่า...ฉันก็เป็นหนึ่งในนั้นซึ่งพร้อมจะเซ็ดหน้ารับด้วยความภูมิใจ (โสดแล้วหนักหัวใครมิทราบยะ)

เราทั้งสามรู้ได้โดยอัตโนมัติว่ากำลังถูกกลั่นแกล้ง รวมถึงแก้แค้นคดีความเก่าๆ กลางงานแต่งงาน แถมสายตาดูจิกกัดเกมสาแก่ใจของเจ้าสาวยังหยดลง ณ ตำแหน่งที่พวกเรานั่งอยู่อย่างจงใจ เพียงครู่เดียวเราก็ตกเป็นเป้าสายตาของแขกผู้มีเกียรติค่อนงาน (จากที่ก็โดดเด่นเพราะความสวยความงามอยู่แล้ว) และแน่นอน...ว่าฉันไม่รีรอเลยที่จะสลัดคราบเจ้าหญิงในชุดเกาะอกสีทอง พร้อมจะวางมงกุฎเพชรเม็ดงามลงเพื่อแปลงร่างกลายเป็นแม่มดบุกขึ้นไปถึงบนเวที แต่ไม่ทันยัยแม่มดพลอยรวีซึ่งชิงความได้เปรียบเอ่ยผ่านไมโครโฟนต่อไปอย่างสะใจ

"ลี้จ๊ะลี้ ลีลภัสรดา ฟ้าเขมิกา แล้วก็ตองปารวียู๋ไหนจ๊ะ ออกมารับช่อดอกไม้เร็วเข้า พวกเธอเป็นสามคนสุดท้ายในกลุ่มแล้วนะจ๊ะไม่รับคราวนี้ เห็นทีจะแยแน่ๆ เร็วหน่อย"

เจตนาตั้งใจประจานกันของเจ้าสาวซึ่งยืนยิ้มแฉ่งอยู่บนเวที

(แบบไม่แคร์ว่าเจ้าบ่าวที่ยืนอยู่ข้างๆ จะทำหน้าที่ปูเสื่อนๆ เพียงใด) ทำเอาคนอื่นๆ ในโต๊ะ 'ชมรมเชียร์' ที่พวกเรานั่งอยู่เริ่มวิพากษ์วิจารณ์ถึงการกระทำอันไม่เหมาะสมนั้น ไม่เว้นแม้กระทั่งเจ้าของสายตาอบอุ่นอ่อนโยนอยู่เป็นนิจ...ชายหนุ่มในชุดสูทสีเข้มผู้ซึ่งแทบไม่เคยแสดงอารมณ์ไม่พอใจหรือเกรี้ยวกราดให้ใครได้เห็นเป็นบุญต่างๆ

"เฮ้อ...ยัยพลอย"

ธิตี อติตประธานชมรมเชียร์เมื่อเกือบสิบปีที่แล้วที่ฉันเรียกด้วยชื่อเล่นว่า 'พีทิม' เอ่ยขึ้นเบาๆ อย่างไม่พอใจ สายตาของเขาปรายมายังฉันแวบหนึ่ง ก่อนเลื่อนไปยังเหยื่ออีกคนซึ่งนั่งอยู่ติดกันกับเขาและนับได้ว่าสนิทสนมกับเขามากที่สุด...ตองนั่นเอง

ตองหันไปสบตารุ่นพีทิม ก่อนยิ้มให้แบบเจื่อนๆ คล้ายจะรับรู้ได้ถึงความคิดเห็นที่อีกฝ่ายมีให้ จากนั้นดูเหมือนทุกคนในโต๊ะจะพร้อมใจกันมองมาที่ฉันแบบกลัวๆ อืม...เดาว่าน่าจะถูกแล้วฉันขึ้นไปอาละวาดบนเวที ฉันได้ยินเสียงพีทิมกระซิบเบาๆ ข้างหูเพื่อนสนิทฉันแว่วๆ จับใจความได้ประมาณว่า

"ท่าทางคุณหนูสีจะโกรธแล้ว เดี่ยวได้เกิดเรื่องแน่ๆ"

เฮ้ะ พาดพิงฉันนี่นา

ยังไม่ทันที่ฉันจะอ้าปากว่าอะไร พี่ทิมซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ก็เล่นกดไหล่ฉันราวกับรู้ทุกความเคลื่อนไหวของฉัน แถมยังกระซิบเบาๆ ข้างหู

"ใจเย็นนะสิ...งานนี้ผู้ใหญ่เยอะ คนรู้จักพ่อแม่เธอก็อยู่ในงาน"

"ฉันรู้ ก็กำลังพยายามอยู่นี่ไง" เสียงของฉันที่ตอบไปสั้นเล็กละเอียด เพราะยังไม่สามารถห้ามโทสะของตนเองได้ ในหัวคิดแต่จะหาหนทางแก้แค้นให้สาแก่ใจ "ฉันกำลังคิดว่าจะฉีกหน้ายัยนี้กลับยังงีดี แฉเรื่องนมปลอมเสียเลยดีไหม"

สมาชิกร่วมโต๊ะได้ยินอย่างนั้นก็พากันตกใจ สลับกันห้ามฉันเสียพลันเพราะคงกลัวว่าจะเกิดเรื่อง ฉันรับฟังแล้วก็พยายามระงับโทสะ

ริมฝีปากกดเม้มเข้าหากันแน่น ในที่สุด ด้วยความที่เห็นแก่หน้าตาตัวเอง (ไม่ใช่เจ้าสาวหรอกนะ อย่าเข้าใจผิด) ฉันจึงยอมสงบสติอารมณ์ลง โยนความคิดที่จะแฉ้ยพลอยกลับไปให้ได้ायบนเวทีที่

ฟ้าซึ่งคงเห็นว่าพายุลูกโตท่าจะสงบลงแล้วเอ๋ยเบาๆ

"ถ้าอย่างนั้นก็ออกไปกันเถอะ คิดเสียว่าไปยืนเป็นเพื่อนที่ถูกต้อง ไป ไปรับดอกไม้กัน"

เฮ้อออออ

ไม่ได้ดูปาหนไปเองนะ แต่ฉันได้ยินเสียงเหมือนมีคนถอนหายใจ แถมถอนชะยวด้วย

สายตาคมกริบของฉันทันทีจัดการมองกวาดไปทั่วโต๊ะอย่างรวดเร็ว และจับได้ว่าป็นฝีมือใครก็เพราะมีเพียงคนเดียวที่หลบตาบุนั้นแหละ

อีตาพีทิม

ฉันรู้สึกทะเล่เม่งๆ อยู่เหมือนกันกับสายตาของพีทิมก่อนที่จะเล่นซ่อนหากับฉัน มันแปลกๆ อืม...แปลกยังไงก็บรรยายไม่ถูก รู้แต่ว่าแปลก แต่เอาเถอะ เวลาคี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาใส่ใจกับของแปลก แค้ยัยแม่มดสวมชุดเจ้าสาวบนเวทีนั้นก็แปลกพอตัวแล้ว

ฉันกำลังจะตัดใจเลิกสงสัยเสียแล้ว ถ้าไม่ได้เห็นว่าตอหงั้นไปมองคนถอนหายใจซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ตนเองนั้นอย่างตั้งใจ เป็นสายตาเหมือนจะจับผิดหรือสงสัยอะไรสักอย่าง ซึ่งปกติคนอย่างตอหงั้นไปไม่ได้ทำ

ฉันมองภาพนั้นเพลินจนมารู้ตัวอีกที ฟ้าก็ตึงมือฉันให้หลุดจากภวังค์ ตอนนี้ฉันหมดความคิดที่จะแผลงฤทธิ์แล้ว หากติดปัญหาที่ตอหงั้นแสดงอาการขาดกลัวไม่มั่นใจและทำท่าจะไม่ยอมลุกจากเก้าอี้ไปไหนทั้งสิ้น ฉันว่าถ้าเพื่อนของฉันเอาเชือกผูกตัวเองติดกับเก้าอี้ไว้ได้คงทำแล้วละ

"เอาจริงๆ เหรอ" ปารวีหน้าซีด

"ไปเถอะตอง เดี่ยวจะซำกั๋นไปใหญ่ ถือว่าทำตามประเพณีแล้ว
กัน อย่าคิดมาก"

และที่ที่ทิมอีกนั้นแหละที่ให้กำลังใจตองด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน
และยังมีเสียงสนับสนุนของใครต่อใครในโต๊ะ จนทำให้เธอยอมข่ม
ความประหม่า ค่อยๆ ลุกขึ้นยืนและเดินตามหลังฉันไปยังหน้าเวที
โดยมีฟ้ารั้งท้าย

เอ...หรืออิตานี้จะแอบชอบเพื่อนของฉันกันนะ ไว้ต้องหาโอกาส
จับยัยตองมาเค้นเอาความจริงสักหน่อยแล้ว

ในที่สุดพิธีการบนเวทีก็จบลงได้ด้วยความโล่งอกโล่งใจของใคร
หลายๆ คน (โดยเฉพาะเพื่อนร่วมโต๊ะของเราทั้งสาม แหมๆ กลัว
จะมีศึกตบกันกลางงานแต่งงานล่ะซี้ ผันไปเถอะยะ คนอย่างคุณหนูสี่
ไม่เอาพิมเสนไปแลกกับเกลือเน่าหรอก) สรุปว่าคนที่รับดอกไม้ไม่ได้คือ
'พีญา' อดีตผู้จัดการชมรมเชียร์ซึ่งพวกเราให้ความนับถือเป็นอันดี ใครๆ
ต่างก็เป็นประจักษ์พยานทั้งนั้นว่าเจ้าสาวบนเวทีจงใจจะโยนดอกไม้ไป
ยังทิศทางตรงกันข้ามกับที่เราสามคนยืนอยู่ และยังมีหน้าจะมาเยาะเย้ย
ถากถางเมื่อคนที่ได้รับดอกไม้ไม่ใช่พวกเราคนใดคนหนึ่ง ในสามคน

แหงล่ะ...ถ้าพวกฉันยืนอยู่นี้แล้วรับดอกไม้ที่หล่อนโยนไปทาง
โน้นได้ก็คงจะเป็นแม่นาคเฝ้าวัดที่พระโขนงแทนผู้หญิงสวยๆ ที่มี
กรรมต้องมางานแต่งงานหล่อนแล้วล่ะยะยัยพลอย

กระนั้นเรื่องราวต่างๆ ก็บานปลายไปไกลกว่าที่คาดไว้ เมื่อพีญา
เดินเข้ามาหาพวกเราที่โต๊ะ พร้อมดอกไม้ช่องามในมือ ก่อนเอ่ยปาก
ขอโทษขอโพยพวกเราทั้งสามคนโดยที่ฉันก็ไม่เข้าใจว่าพีญาจะต้อง
รู้สึกผิดไปทำไม

ได้ดอกไม้จากมียัยพลอยมีแต่ช่วยกับช่วย ฉันไม่อยากได้หรอก

ไม่ใช่แค่คิดในใจเฉยๆ ฉันยังมีหน้าพูดออกไปอย่างไม่คิดต่อหน้า
ธารกำนัล (ซึ่งจริงๆ แล้วมีเพียงฉัน ตอง ฟ้า และพี่ญาเท่านั้นแหละ)

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะพี่ญา กับอ๊อแค่ดอกไม้ช่อเดียวแค่นี้ ไม่ได้
แปลว่าสิ่งๆ ไม่ได้แต่งงานกับแฟนเสียหน่อย แฟนที่ดีกว่าเจ้าบ่าวของ
ยัยพลอยอย่างฟ้ากับเหวขนาดนี้ ล่ะไม่ทิ้งให้มันคาราคาซังหรอก"

"อ้าว มีแฟนแล้วเธอจะ ไม่เห็นพามาให้ดูเลย แล้วก็ปล่อยให้
ยัยพลอยอยู่คนเดียว"

ฉันไม่ได้หาเรื่องชวนเข้าตัวเองอย่างเดียว แต่ยังมีการพาเพื่อนฝูง
ไปตายด้วยการประกาศต่อไปอย่างคะนองปาก

"มีลึคะ มีกันหมดทุกคนนั่นแหละค่ะ แค่ไม่ต้องการให้มารับ
มลพิษอย่างที่ลึกับเพื่อนเจอถึงไม่พามาहीं"

ผลคือพี่ญาได้แต่ทำหน้างงๆ ไปตามระเบียบ หากก็ดูเหมือน
จะตื่นตื่นอยากเห็นชายหนุ่มผู้โชคดีที่สุดในโลกสามคนนั้น ซึ่งจริงๆ
แล้วไม่ได้มีตัวตน

จากนั้นอีกเพียงไม่นาน ความอดทนที่จะบั้นหน้ายิ้มอยู่ร่วมงาน
ของฉันก็หมดลง ฉันกับตองและฟ้าตัดสินใจว่าจะชิงออกจากการก่อน
งานเลิก หากด้วยดวงชะตาที่คงจะสมพงศ์กับเจ้าสาวเสียเหลือเกิน ก็ทำ
ให้ฉันต้องปะทะกับเจ้าหล่อนแบบจังๆ ตอนกำลังจะก้าวขาออกจาก
ห้องจัดเลี้ยง

"อ้าว จะกลับแล้วเธอ"

ยัยพลอยนี่มันมารโดยกำเนิดชัดๆ ฉันอุตส่าห์จะหลบกลับไป
เงิบๆ ไม่ขโมยซีน ไม่ต้องการเป็นข่าว ไม่ต้องการตกเป็นเป้าสายตา
ผู้คนและจุดศูนย์กลางของงาน แม่คุณยังอุตส่าห์รีบยกชายกระโปรง
วิงปราดเข้ามาขวางอีก กลัวฉันเดินเกินหน้าไม่พอหรือไงละ

แหม...อย่าได้เผลอสะดุดชายกระโปรงชุดเจ้าสาวสู่มักៃของหล่อน
เชียวนะยะ แม่จะหัวเราะเยาะให้ได้อายุธารกำนัลเชียวนะ

แม่ मदซึ่งมาในคราบเจ้าสาวยืมหวานยังจะมาลอยหน้าลอยตา ยั่ว
ฝ่ามืออรหันต์ของฉันต่อด้วยการจิบปากจิบคอตั้งคำถาม

"ไม่อยู่ต่ออีกนิดละ ยังมีเกมชิงรางวัลอีกนะเพื่อน"

"ใครเป็นเพื่อนเธอไม่ทราบ ฉันไม่ลดตัวขนาดนั้นหรอก"

ฉันเห็นดวงตาของยัยพลอยวาววับขึ้นมาทันทีที่ฉันตอบสวนกลับไป
ไปอย่างไมยอมลดละ แถมยังใช้สายตาดูถูกมองเจ้าหล่อนอย่างไม่
เกรงใจ รอยยิ้มหวานเมื่อครู่นี้เริ่มกลายเป็นยิ้มบูดๆ เบี้ยวๆ นีขนาด
อยู่ในชุดเจ้าสาว แต่งองค์ทรงเครื่องเสียเต็มยศ ยังน่าเกลียดพิลึกขนาด
นี้ คนอาไร

"นั่นสินะ มันคนละระดับกัน พวกมางานแต่งกับพวกได้แต่งงาน"

หน้อยแน่ อย่างนี้กันว่าฉันไม่รู้ว่าจะหล่อนอยู่ก่อนแต่งกับอิตาเจ้าป่า
แค่เข้ามาหนึ่งในงานแต่งงานได้ไม่กี่นาที ก็ได้ยินเขาซุบซิบเรื่องนี้กันให้
ทั่ว งามหน้าใหม่ล่ะยะ ถ้าฉันเป็นพี่น้องร่วมวงศ์ตระกูลกับหล่อน ฉัน
จะขอร้อง อ้อนวอน เกมบีบบังคับให้ธัมมานเป็นงานแฟนซีสวมบีบ
ครอบศีรษะจะได้ไม่ต้องอายมาก

"อ้อ ไซ่ ดีกว่าได้แล้วไม่มีงานแต่งงาน"

"ลี้!" เสียงแม่ मदกรี๊ดร้องชื่อฉัน หน้าตาก็น่าเกลียด น้ำเสียงก็ฟัง
แทบไม่ได้ ระบายหูผู้ดีอย่างฉันเสียเหลือเกิน

เหมือนเคย ฟ้าคงพอเดาได้ว่าศึกปะทะคารมระหว่างฉันกับ
ยัยพลอยคงไม่จบลงง่ายๆ และเธอก็คงเอือมระอาที่จะอาศัยอากาศ
ในงานแต่งงานนี้หายใจเต็มที อยู่ๆ มือฉันก็โดนมือเพื่อนกระตุกไป
ด้านหลังอย่างแรง ทว่าถ้อยคำเชือดเฉือนที่ฟ้าทิ้งท้ายไว้ก็เจ็บแสบยิ่งกว่า
แผลสดเจ็บบาดตื้นทกใส ขอจดไล่ให้สักล้านทีนะจ๊ะฟ้าเพื่อนรัก

"ถ้าเธอฉลาดก็ควรจะรักษาบรรยากาศในงานแต่งงานมากกว่า
ระรานกันจนเกินงามนะพลอย เธอก็รู้ว่าลี้ไม่ใช่คนที่จะทนได้ทุกครั้งที่
เกิดเขาตบเธอขึ้นมา คิดว่าแขกในงานเขาจะสงสารใครมากกว่าลี้ ใน

เมื่อเธอเล่นประกาศฝึกหน้าเพื่อนในงานปาวๆ บนเวที นี่ยังตามมา
ซ้ำเติมคนอื่นอยู่ได้"

คำพูดเย็บๆ แต่กรีดหัวใจคนฟังได้ผลชะงัดทำเอายัยพลอยโกรธ
จัดจนหน้าดำหน้าแดง หากเพียงครูเดียวเจ้าหล่อนก็ตอบโต้ด้วยน้ำเสียง
เย็บหยันและรอยยิ้มเหยียด

"ไม่ต้องมาทำสอนฉันหรอก เธอมันก็ได้เก่งไปกว่าใครหรอก
เฮอะ ทำตัวเป็นนางฟ้านางสวรรค์ ตกลงมาจากสวรรค์แล้วเจ็บใหม่
ล่ะ...ฉันเชิญเสี่ยภาคเข้ามาในงานด้วยนะ เจอกันหรือยัง คนที่ผลัก
เธอตกสวรรค์ลงมาเมื่อหลายปีก่อนไง จำได้หรือเปล่า"

ชื่อของ 'เสี่ยภาค' ทำให้ฉันหันไปมองฟ้าด้วยความเป็นห่วงโดย
อัตโนมัติ พวกเรา...ฉันหมายถึงตัวเองและก็น่าจะรวมถึงตองด้วย...ต่าง
ไม่มีใครรู้ว่า 'เขา' มาร่วมงานนี้ด้วย ฉันเห็นฟ้าทำหน้าที่ เต่าได้
ทันที่ว่าผู้ชายคนนั้นคงยังเป็นหอกหนามที่ทิ่มแทงใจฟ้าไม่หาย และ
นั่นจึงทำให้ฉันตัดสินใจได้โดยไม่ต้องเสียเวลาคิดว่าควรทำอะไร
สักอย่างเพื่อปกป้องเพื่อน

ฉันก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าวเพื่อประจันหน้ากับยัยพลอยอย่าง
ใกล้ชิด และพยายามกันฟ้าให้ห่างออกไป นัยน์ตาที่ทอดมองคู่อริเต็ม
ไปด้วยความรังเกียจเด็ดฉันท์ ใครๆ ก็รู้ว่ายัยพลอยเคยพยายาม
เสนอมันตัวเองกับ 'เสี่ยภาค' สารพัด จนฝ่ายชายคล้ายจะยอมใจอ่อน
อยู่พักหนึ่งและตกหลุมพราง

และฉันคงไม่อยากเสียเวลาจะใส่ใจกับเรื่องไร้สาระทำนองนี้
หากผู้ชายคนนั้นไม่ได้เคยมีอิทธิพลเหนือความรู้สึกของฟ้าเพื่อนสนิท
ของฉันอย่างมากมาย

พวกเราตอบโต้กันไปมาอีกพักหนึ่ง แต่ยังไงชะงะธรรมะก็ยอมต้อง
ชนะธรรมอยู่แล้ว

ทุกอย่างกำลังจะยุติลงอย่างลงตัวและสวยงาม ถ้ายัยพลอยไม่

งัดไม้ตายสุดท้ายขึ้นมาใช้ตอนที่รู้ตัวว่าคงจะหมดทางสู้แล้วจริงๆ

"ฉันรู้ว่าพวกเธอไม่มีแผนแต่พูดแก้เกี่ยวกับเพื่อนๆ แล้วก็พี่ญาเมื่อกี้"

ฉัน ตอง และฟ้าต่างหันมาสบตากันอย่างพร้อมเพรียงโดยไม่ได้นัดหมาย แต่ละคนเริ่มหน้าซีดเพราะกลัวความแตก ยัยพลอยคงเห็นอาการพวกเราเลยยังได้ใจ ทำหน้าตาเหมือนถือไพ่เหนือกว่าซึ่งฉันเกลียดนักหนาเสีย

"ถูกใช้ใหม่ล่ะ พวกเธอยังไม่มีแผน แต่โกหกว่ามี"

กรี๊ดดดด เรื่องอื่นอาจจะยอมได้ (เรื่องไหนหว่าที่คนอย่างฉันจะยอมง่ายๆ) แต่เรื่องแบบนี้ใครจะยอมให้ยัยพลอยหยามหน้าหน้าได้เล่า ตอนนั้นฉันเอาสมองไปเก็บไว้ที่ไหนไม่รู้ชั่วคราวก่อน เซ็ดหน้าพูดโพล่งออกไปหน้าตาเฉย

"โกหกที่ไหน ถ้ามจริงเหอะ อย่างพวกฉันนี่ สวยเลือกได้ขนาดนี้ จะไม่มีแผนคงเลย...เธอกล้าโง่เชื่ออย่างนั้นจริงๆ หรืออะ"

ผลก็คือ...ฉันถูกยัยพลอยทำ จนเปลือยตัวประกาศออกไปว่าจะแต่งงานกับบุรุษผู้โชคดียี่สิบที่ฉันอ้างขึ้นมาเองว่ากำลังคบหาอยู่ภายในหนึ่งปี

และแน่นอน...คนอย่างคุณหนูสี่ไม่เคยยอมตายคนเดียว (อีกแล้ว) ในเมื่อมีการอุปสมบทหมู่ ก็ต้องมีการตายหมู่เช่นกัน งานนี้เพื่อนสุดที่รักทั้งสองคนซึ่งยังโสดสนิทของฉันก็พลอยติดร่างแหไปกับฉันด้วย เพราะฉันเล่นประกาศแทนเพื่อนฝูงไปแล้วว่า...งานแต่งงานที่วานั้นจะมีอยู่ถึงสามงาน!!!

กระนั้นผลจากการพูดเอามันส์ (พูดไม่คิด) ของฉันก็ทำให้พวกเราสามคนต้องไปนั่งสูมหัวกันต่อที่ลานจ๊ไฮโซสุดใจชั้นใต้ดินของโรงแรม ซึ่งจำกัดให้เข้าได้เฉพาะสมาชิกเท่านั้น บังเอิญว่าผู้จัดการ

ที่ดูแลอยู่เป็นญาติใกล้ชิดที่สนิทสนมกับฉัน และแน่นอนว่าคุณอย่างฉันไปถึงไหนย่อมมีแต่คนมาบริการแทบเท้า

พวกเราถูกอัญเชิญไปยังมุ่มที่จัดได้ว่าเป็นส่วนตัวที่สุด ซึ่งโดยปกติแล้วถ้าไม่ใช่สมาชิกระดับวีไอพีไม่มีสิทธิ์ได้จับจอง ต่อให้เป็นก็เถอะยังต้องแย่งพื้นที่กัน แต่สำหรับฉัน...เพียงแค่นี้ว่ลั้ง พนักงานก็พร้อมจะเคลียร์สถานที่ให้ในทันที

ฉันเองก็ไม่ได้อยากจะเรื่องมากอะไรนักหนาหรอกนะ แต่บทสนทนาของเราต่อจากนี้มันเป็นความลับสุดยอดที่หลุดไปถึงหูใครไม่ได้นะสิ แล้วสถานที่ที่มีแต่คนดังในวงสังคมชั้นสูงมาเที่ยวแบบนี้ก็แสนจะอันตราย ฉันจึงต้องเลือกโต๊ะที่มั่นใจได้ว่าปลอดภัย และไม่มีเสียงดังรบกวนจนคุยกันไม่รู้เรื่อง

"ลืออะ ไม่น่าปากไวจ้เลย จะทำไงดีละเนี่ย"

พอนึกหาทางออกไม่ได้ ยัยตองก็บ่นคล้ายๆ เดิมเป็นรอบที่ร้อยกะอีแค่ฉันไปเปลือปากติพูดว่าพวกเราสามคนกำลังจะมีข่าวดีภายในหนึ่งปีแค่นี้สิ ไม่รู้จะตื่นตื่นอะไรนักหนา ผู้ชายไม่ได้ไร้เท่าใบพุทราสักหน้อย แล้วหนึ่งปีก็มีตั้งสามร้อยหกสิบห้าวัน การจะหาผู้ชายสักคนมาแต่งงานด้วยก็ไม่เห็นจะเป็นเรื่องยากเย็นอะไรขนาดนั้น (ว่าแต่ต่อให้หาได้จริง แล้วฉันจะยอมแต่งงานง่าย ๆ เหรอ)

"รอบที่เท่าไรแล้วนะตอง อัดเทปไว้หรือไงถึงพูดแต่ประโยคเดิมๆ ฉันก็บอกแล้วไงว่าให้ทำเนี่ยนๆ ไป หรือไม่ก็หาคนแต่งด้วยจริงๆ ซะเลย"

"ก็ลืออะ!!!" ตองทำหน้าอง้งา ตะโกนชื่อฉันแข่งกับเสียงดนตรีที่ดังแว่วมาจากบนเวทีพอให้ได้ยินและร้องคลอตามได้เบาๆ

แห่ม...กลัวคนอื่นจะไม่รู้หรอไงว่าโต๊ะนี้มีไฮโซแสนสวยอย่างฉันนั่งอยู่ ตะโกนเรียกชื่อกันซะดังเชียว

"จะตะโกนไปทำไมยะ ก็นั่งอยู่ใกล้ๆ กันแค่นี้ เดียวคนอื่น

เขารู้หมดหรอกว่าเรากำลังปรึกษาความลับอะไรกัน" แทนที่จะสำนึก
ฉันยังมีการหันไปค้อนตองด้วยสายตาปะหลับปะเหลือก

"ทีอย่างนี้จะมาอีกแล้ว ตอนพูดทำไมไม่คิดอี" นานๆ ที่ต้องจะ
ขยับต่อปากต่อคำกับฉัน สงสัยคงเพราะน้ำผลไม้ผสมแอลกอฮอล์สี
สวยหวานที่กรอกปากเข้าไปแก้วแล้วแก้วเหล่านั้นกระมัง

โอเค...ฉันยอมทำหน้าที่สลดลงสักห้าวินาทีก็ได้ เพื่อมันจะทำให้
เพื่อนๆ รู้สึกดีขึ้น เพราะดูๆ ไปแม้คนไว้วางใจใหญ่โตจะเป็นตอง หาก
ในคืนนี้ ฟ้าซึ่งโดยปกติสงบนิ่งจนใครๆ หยั่งไม่ถึงก็มีอาการประหลาด
ชอบกล เหมือนครุ่นคิดอะไรอยู่ตลอดเวลา เผลอหน่อยเดียวเป็นถอน
หายใจ น่าจะไม่พ้นเรื่องของ 'ผู้ชายคนนั้น' ที่ยัยพลอยเอ่ยชื่อขึ้นมา
เมื่อครูนั่นแหละที่ทำให้พิช และด้วยความใจร้อน อุดรทนไม่ได้ ฉัน
จึงต้องเอ่ยปากถาม

"ฟ้าเป็นอะไรหรือเปล่า ไม่พูดไม่จาเลย เอาแต่ถอนหายใจนั่ง
เหม่อ เครียดกับเรื่องนั้นหรือ"

"เรื่องหาแฟนอะไรนั่นฉันไม่สนใจหรอกนะสิ ตอง..." ฟ้าเอ่ยเสียง
เนิบๆ สีหน้าเรียบเฉยจนฉันเดาความรู้สึกไม่ออก "ฉันยังไม่อยาก
แต่งงาน ไม่อยากคิดถึงเรื่องนั้น อันที่จริงเราก็เพิ่งอายุใกล้ย่างเข้าเลข
สาม สมัยนี้สี่สิบนั่นละมั้งถึงเรียกว่าขึ้นคาน เพราะงั้น...พลอยจะว่า
ยังไงฉันไม่สนหรอก"

"ฟ้า" ฉันซึ่งเริ่มรู้สึกว่าตัวเองเมาได้ที่ขมวดคิ้วมุ่น มองเพื่อนด้วย
ความรู้สึกเป็นห่วงเป็นใย และดึงมืออีกฝ่ายมากุมเอาไว้แน่น เอ่ยถาม
ด้วยอารมณ์โกรธกึ่งหนึ่ง เมื่อกี้หนึ่ง เจ็บแค้นแทนเพื่อนอีกกึ่งหนึ่ง
"ที่พูดอย่างนี้เพราะยังไม่ลืมเรื่องเสียๆ urenั่นใช่ไหม อย่าไปคิดถึงเรื่อง
นั้นเลยนะ หาใหม่เถอะ เชื้อฉัน"

"ไม่หรอกสิ เช็ดแล้ว หาใหม่มาให้ลืมเก่าไม่ใช่ทางออก"

"ใช่" ต้องรีบพยักหน้าออกความเห็นบ้าง ฟังแล้วฉันก็ได้แต่

ทำหน้าที่ด้วยความซื่อใจ แต่ไม่กล้าออกฤทธิ์เพราะเกรงใจฟ้า "อย่าง
พี่วิฑูรโง่ คบกันแล้วก็ไปไม่ไหว ลี้อย่าไปบังคับฟ้าเลย"

ยังไม่ทันที่ฉันจะคัดค้าน เสียงโทรศัพท์ของฟ้าซึ่งวางอยู่บนโต๊ะบน
กับซอกแก้วเครื่องดื่มของพวกเราดังขึ้น ฟ้าหยิบมันขึ้นมา ชมวดคิ้ว
เล็กน้อยเมื่อเห็นชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอ ก่อนหันมาสบตาฉันและตอ
ด้วยสีหน้าไม่ค่อยสบายใจนัก

พวกเราได้ยินฟ้าพูดสั้นๆ เพียงแค่อืม...และอืม... จึงเดาไม่ได้
ว่าคนที่ปลายสายเป็นใครและโทรมาพูดเรื่องอะไร จนกระทั่งเมื่อ
บทสนทนาสั้นๆ นั้นสิ้นสุดลง ตอก็รีบยิงคำถามด้วยความสงสัยทั้งที่
สติเหลืออยู่เพียงครึ่งๆ กลางๆ เท่านั้น

"อะไรเธอ นายนิวโทรมาทำไม"

ฟ้าถอนหายใจ ก่อนตอบตามความจริง

"นายนิวเพิ่งออกจากงานเลี้ยง โทรมาเล่าว่ายัยพลอยเอาเรื่องที่
เราบอกว่าจะแต่งงานให้ได้ภายในหนึ่งปีไปป่าวประกาศเสียหัว แล้ว
ก็ยิงพูดแถมท้ายอีกว่าไม่มีทางเป็นไปได้ เพราะหน้าอย่างพวกเราเนะ
ต้องขึ้นคานแน่ๆ"

นิวคือชื่อของเพื่อนคนหนึ่งที่นั่งร่วมโต๊ะในงานกับพวกเราเมื่อครู่
นี้ ส่วนประโยคหลังจากนั้นทุกคนคงเข้าใจได้โดยที่ฉันไม่ต้องช่วยแปล

ยัยพลอย หล่อนกล้าดียังไงมาหาว่าคนอย่างฉันจะขึ้นคาน

"ยัยพลอย! ฉันไม่น่าปล่อยให้หล่อนไว้เลยงานนี้" คนพูดกระแทก
แก้วลงกับโต๊ะดังปัง แม้มปากแน่น

"ไม่เอาน่าสิ มันผ่านไปแล้ว" แม้จะกลุ้มใจไม่แพ้กัน แต่ตอ
ก็ยังอุตส่าห์พยายามปลอบให้ฉันใจเย็นลง ซึ่งบอกตรงๆ ว่า ณ จุดนี้
ไม่ได้ผลสักเท่าไร

"แต่ฉันยอมไม่ได้เรื่องนี้ คอยดูนะ หนึ่งปีฉันต้องมีสามีให้ได้
ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม" ว่าแล้วฉันก็หันไปเห็นบริการหนุ่มหน้ามนเดินผ่าน

มาพอดี อารามที่เมาจนมิน ชาตสติจึงคว้ามือบริกรคนนั้นแล้วชวน
เขาแต่งงาน

ฉันจำไม่ได้ว่าเขาตอบว่าอะไรหรือมีปฏิกิริยาตกใจแค่ไหน แต่
ที่แน่ๆ ฟ้าจัดการเรียกคิดเงิน ตองเตรียมลากฉันกลับบ้าน ปิดโอกาส
ฉันทุกทางในการจะจับเด็ก

ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่ฉันพอจะจดจำได้ว่ามันเกิดขึ้น

แต่ส่วนผลกระทบของสิ่งที่ฉันก่อเอาไว้หลังจากนี้...ไว้ค่อยว่ากัน
ตอนสร้างเมาแล้วกันนะ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)